

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad

beweerde geen profeet te zijn in *Haqiqat ul-Wahy*

Een reactie op citaten aangehaald door leden van de Qadiani Djama'at

Dawood Majoka, een lid van de "Ahmadiyya Beweging in de Islam" (van de Qadiani Djama'at), die zeer prominent op internet discussiefora aanwezig is met het vertegenwoordigen van de opvattingen van de Qadiani Djama'at, stuurde me onlangs een e-mail, waarin hij me vroeg te reageren op bepaalde citaten uit het boek *Haqiqat ul-Wahy* van hazrat Mirza Ghulam Ahmad. Deze citaten waren geplaatst op een internet discussieforum dat wordt beheerd door een aantal leden van de Qadiani Djama'at. Drie van deze citaten werden door Dawood Majoka zelf geplaatst, en nog eens twaalf andere citaten door een andere Qadiani deelnemer, die onder de naam Haziq berichten plaatst. Onze Qadiani critici beweren dat uit deze citaten blijkt, dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad beweerde een profeet te zijn. Ik antwoordde dhr. Majoka dat ik mijn antwoord zou geven door middel van een uitgebreid artikel met een permanent karakter, in plaats van te reageren op het discussieforum.

Dawood Majoka's bericht.

Eén jaar voor zijn dood schreef hazrat MM [Masih Ma'ud] a.s. veel dingen in zijn boek "Haqiqat ul-Wahy." In de context van de controverse met de lahori zou ik graag het volgende aanhalen en de lahori broeders vragen deze uit te leggen!

1. QUOTE

In deze Ummah waren er duizenden auliya en één die zowel ummati als nabi was.
Haqiqat ul-Wahy RK vol 22 Pagina 30

2. QUOTE

Vandaar, om deze reden is alleen aan mij uitsluitend de naam "Nabi" gegeven, en alle andere mensen zijn deze naam niet waardig.
Haqiqatul Wahy RK vol 22 pagina 406-407

Uit deze citaten blijkt dat men slechts één persoon in die periode kan plaatsen die zowel *ummati* als *nabi* was. Terwijl lahories MM a.s. een *Moedjjadid* noemen en uitleggen dat zijn *nabuwat* volgens de lijn loopt van vroegere auliya en *Moedjjadedeen*. Waardoor ze MM a.s. gewoon als een van de vele *auliya* en *Moedjjadids* van de *ummat* maken, zij het een grotere. Duidelijk in tegenspraak met deze lahori opvatting, zegt MM a.s. dat hij de enige is aan wie deze status gegeven is.

Een andere aanname van Molvi Mohammad Ali sb en zijn metgezellen was, dat voordat de controverse begon ALLE sahaba van MM a.s. hem voor een Moedjadid hielden en niet een profeet. Hij kwam zelfs met uitdagingen om deze bewering te ondersteunen. In dit boek weerlegt MM a.s. deze aanname met een citaat uit een brief van een Sahabi .

3. QUOTE

Hazrat Karamdad van Dulmial Dist Jehlum schreef in zijn brief aan MM a.s., die wordt aangehaald in Haqiqatul Wahy RK vol 22 Pagina 380-385, zie pagina 385, waar hij schrijft:

Aaey Khuda key piyarey rasul / O geliefde profeet van God

Er komt geen kwalificatie in deze brief voor. En MM a.s. heeft niet gereageerd op deze woorden dat ze onjuist zijn enz. Bovendien laat de brief duidelijk zien dat de Sahaba MM a.s. voor een Rasul / profeet hielden. De uitdaging van Molvi M Ali Sb wordt dus weerlegd door de woorden van MM a.s. zelf.

Haziq's bericht.

Twaalf referenties uit het boek "Haqiqat-ul-Wahy" om te bewijzen dat hij niet behoorde tot de heiligen van deze Ummah, maar dat hij meer was dan dat, een profeet, zoals hij heeft geschreven en bewezen. Als een Lahori zou willen reageren op deze referenties, dan zal ik gedetailleerd uitleggen hoe overtuigend ze de opvattingen van de lahori's weerleggen, voor mij zijn deze referentieis zo duidelijk, zelfs zo 'zwaar' als de stunt van de 200 referenties van de lahori's.

1. "Zuiver en geheel exclusief, uit de genade van God, niet door enige toedoen van mijn kant, heb ik de volle maat van de zegeningen ontvangen die, voor mijn tijd, aan de vroegere profeten, boodschappers en de rechtschapen dienaren van Allah geschonken was. Het zou niet mogelijk zijn geweest voor mij om deze gunst te ontvangen als ik niet de wegen van mijn heer en meester, de trots van de profeten, de beste van de mensheid, Mohammed Mustafa, vrede zij met hem, had gevolgd." (Haqiqat-ul-Wahy, Ruhani Khaza'in, Vol 22, pagina 64)

2. "Een standvastige uit Perzië en de Beloofde Messias zijn twee namen voor een en dezelfde persoon, zoals de Heilige Koran aanduidt, waar het zegt: 'En uit het midden van anderen die zich nog niet bij hen hebben gevoegd,' d.w.z., tot de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed wordt een andere groep van mensen gerekend, die nog niet is verschenen. Het is duidelijk dat Metgezellen alleen diegenen zijn die aanwezig zijn ten tijde van de komst van een Profeet, die in hem geloven, en

onderwijs en instructie rechtstreeks van hem ontvangen. Dit vers bewijst dus, dat er uit het midden van de mensen over wie hier wordt gesproken, een Profeet zou worden opgewekt, die een buruz van de Heilige Profeet zou zijn, welk feit zijn volgelingen, zijn metgezellen, zou kwalificeren om gerekend te worden als de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed zelf; en net zoals de Metgezellen in het eerste stadium dapper streden op de weg van de Heer God, volgens de behoefte van hun tijd, zo zouden ook degenen die later zouden komen de zaak van de islam dienen, volgens de specifieke behoeften van hun tijd. In ieder geval, dit Vers bevat een profetie over de komst van een Profeet in de laatste dagen. Anders is er geen gerechtvaardigde reden waarom sommige mensen Metgezellen van de Heilige Profeet genoemd zouden moeten worden, die een lange tijd na de Heilige Profeet geboren worden en die hem nooit gezien hebben.” (Tatimma Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza'in , vol 22 , pagina 502)

3. “Sommige onnadenkende mensen zeggen dat degenen in Europa en Amerika, in het algemeen, zelfs niet op de hoogte zijn van mijn naam; waarom zijn ze dan omgekomen door aardbevingen en vulkaanuitbarstingen? Het antwoord is dat ze rijp waren voor bestraffing vanwege buitensporigheden en wandaden. Dus, in overeenstemming met Zijn normale, gebruikelijke handelwijze, hield Hij Zijn hand in totdat er een Profeet werd aangesteld om hen te waarschuwen. Maar toen die Profeet kwam en die mensen werden uitgenodigd door middel van duizenden en duizenden pamfletten en folders, was het moment gekomen dat ze op deze wereld zouden krijgen wat ze verdienden ... Dus, wat er gezegd wordt in de Heilige Koran is de waarheid: ‘Wij konden deze mensen niet, naar behoren, gestraft hebben, totdat Wij een boodschapper onder hen hadden aangesteld.’ Dit is de handelwijze en methode van de Heer God; en, blijkbaar, was er geen profeet, geen boodschapper van de Heer op dat moment verschenen ergens in Europa of Amerika. Daarom heeft de straf die hen heeft overvallen, hen pas overvallen toen mijn aanspraak naar buiten werd gebracht.” (Tatimma Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza'in, pagina's 486-487)

4. “Wie dus de Heilige Koran met zorgvuldigheid en oprechtheid bestudeert, zal zich realiseren dat ten tijde van de latere beproevingen , wanneer de meeste delen van de wereld op hun kop worden gezet, een vreselijke plaag zal uitbreken, en de dood zich aan alle kanten zal ophopen als een grote oogst, op dat moment de komst van een Boodschapper nodig zal zijn, zoals Allah Zelf heeft gezegd: ‘Het is niet Onze handelwijze dat Wij een straf sturen zonder dat Wij een Boodschapper hebben gezonden.’ En wanneer de komst van Boodschappers zelfs aan relatief kleinere straffen is voorafgegaan, zoals uit gebeurtenissen in het verleden blijkt, hoe is het

dan mogelijk wanneer de grote straf van de latere dagen plaatsvindt om de hele wereld te verpletteren, een straf voorspeld door alle profeten van vroeger, dat die straf de mensen overvalt zonder de komst van de Profeet van wie het bestemd en bepaald was op dat moment te verschijnen? De gedachte dat zoiets mogelijk is, impliceert een duidelijke vervalsing van het Woord van God . Welnu, deze zelfde Boodschapper is de Beloofde Messias.” (Tatimma Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza’in, pagina’s 498-499)

5. “Almachtige God heeft de Heilige Profeet tot een ‘zegel’ gemaakt in de zin, dat vanwege de voortdurende weldaden en uitmuntendheid hij een ‘zegel’ kreeg dat nog nooit gegeven was aan iemand daarvoor. Op grond hiervan wordt hij ‘Khatam-un-Nabiyeen’ genoemd, dat wil zeggen, loyaliteit en gehoorzaamheid aan hem zorgt voor een voortreffelijkheid van Nabuwwat en zijn geestelijke concentratie is in staat een profeet te modelleren. Deze heilige kracht is aan geen enkele andere Profeet gegeven.” (Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza’in, Vol 22, pagina 100)

6. “In deze Ummat zijn er, door de zegeningen die het gevolg zijn van het in de voetsporen treden van de Heilige Profeet, vrede zij met hem, duizenden Aulia geweest en ook één die zowel een Ummati als een Nabi is.”(Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza’in, Vol 22, pagina 30, voetnoot)

7. “Zij lezen zelf Ahadies die bewijzen, dat er in de Ummat van de Heilige Profeet personen zullen zijn zoals de profeten onder de Israëlieten, en er zal een zijn die van de ene kant een Nabi zal zijn, terwijl hij van de andere kant een ummati zal zijn, en hij zal degene zijn die de beloofde Messias wordt genoemd.” (Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza’in, Vol 22, blz. 104)

8. “In de Ahadies van de Heilige Profeet staat voorspeld, dat er in de Ummat van de Heilige Profeet, iemand zal verschijnen die Issa en Ibne Maryam zal worden genoemd en Nabi zal worden genoemd, wat betekent, dat hij de voortreffelijkheid van gemeenschap en communicatie zal ontvangen en dat ongeziene zaken met zo'n overvloed aan hem zullen worden onthuld, dat dat niet kan worden gedaan behalve aan een Profeet, zoals Allah zegt, ‘Allah schenkt aan niemand volledige macht en controle over zaken betreffende het ongeziene, die men kan krijgen op grond van omvang en helderheid, behalve in geval van Zijn eigen gekozen boodschapper.’ En het is een goed vastgesteld feit dat de omvang en overvloed van gemeenschap en de omvang van kennis met betrekking tot het ongeziene die Allah mij heeft geschonken, in de laatste dertienhonderd jaar aan iemand anders is geschonken. Als er iemand is die dit wilt ontkennen , dan ligt de bewijslast bij hem.

Kortom, met betrekking tot overvloed en zaken betreffende het ongeziene ben ik , in deze Ummat, de enige specifieke persoon, en onder de Auliyya , Abdaals en Aqtaabs die voor mijn tijd zijn geweest, is er aan geen van allen zo'n omvang van deze grote zegen gegeven. Om deze reden ben ik de enige persoon die specifiek de naam van profeet heeft gekregen, terwijl alle anderen deze naam niet verdienen, want een overvloed van Wahy en een overvloed aan kennis met betrekking tot ongeziene zaken zijn een noodzakelijke voorwaarde, en deze voorwaarde treft men niet bij hen aan. En was het nodig dat het zo moest gebeuren, opdat de profetie van de Heilige Profeet, vrede zij met hem , zou worden vervuld, omdat indien andere rechtschapen personen, die mij zijn voorgegaan, dezelfde overvloed van gemeenschap en communicatie met Allah en berichten met betrekking tot de toekomst hadden ontvangen, dan hadden ze zeker verdiend profeten genoemd te worden, en in dat geval zou er een deuk geslagen zijn in de profetie van de Heilige Profeet, zodat de wijsheid van de Allah hen tekort liet schieten een volledig aandeel van deze zegen te verkrijgen, zodat, zoals voorspeld in de Hadis , er slechts een zo'n persoon zou zijn en de profetie is vervuld." (Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza'in, Vol 22 , blz. 406-407)

9. "Behalve aan hem, is er aan geen enkele andere profeet dit zegel geschonken. Hij is de enige onder wiens zegel een profeetschap kan worden verkregen, waarvoor een bindende voorwaarde is dat hij zijn Ummati moet zijn." (Haqiqat ul-Wahy, pagina 28)

10. "De inhoud, die jullie gemeenschap en communicatie, omvang en overvloed van hetzelfde noemen, op bevel van de Heer God, duid ik aan als Nabuwwat. wa likullin an yastaliha." (Tatimma Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza'in, Vol 22, pagina 503)

11. "Zo was het ook in het begin mijn overtuiging, dat ik op geen enkele manier vergelijkbaar was met Jezus, zoon van Maria. Hij was een profeet, groot onder hen die door de Heer zijn gekozen. Zelfs als er iets gebeurde, dat mijn superioriteit aan hem leek te bevestigen, interpreteerde ik het als een gedeeltelijke superioriteit. Later, echter, liet de Heer openbaringen op mij neerdalen als stromende regen, die mij niet toestonden te blijven vastklampen aan deze opvatting en ik kwam erachter, dat de titel van Nabi duidelijk aan mij was gegeven, op een wijze dat ik van de ene kant een Nabi was en van de andere kant een ummati." (Haqiqat-ul-wahy, Ruhani Khaza'in, Vol 22, blz. 153-154)

12. "Mijn beste mensen, als ik bewezen heb dat Massih, de zoon van Maria, dood is en ik zelf de te komen Massih ben, dan, welnu, wie onder deze omstandigheden van mening is dat de eerste Massih superieur was, hij zou, op basis van overtuigende

verslagen uit de Hadies en van verzen van de Heilige Koran bewijzen dat de te komen Messias helemaal niets voorstelt, noch een Nabi zijnde, noch een arbiter, waarbij de eerste alles was wat hij moest zijn.” (Haqiqat ul-Wahy, Ruhani Khaza'in, Volume 22, pagina 159)

Deel 1: Beëindiging van het profeetschap en de aanspraak een *Moedjaddid* te zijn

Er is geen profeet na de Heilige Profeet Mohammed

1. In zijn bespreking van wat het betekent om in *Allah* te geloven, schrijft Hazrat Mirza Ghulam Ahmad:

“God, de Meest Hoge, heeft de naam *Allah* als volgt in de Heilige Koran gedefinieerd. Allah is het Wezen Dat *Rabb al-alamīn*, *Rahmān* en *Rahīm* is, Dat de aarde en de hemel in zes dagen schiep en Adam maakte en boodschappers en geschriften zond en aan het einde van hen allen Mohammed zond, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, die de *Khātām-ul-Anbiyā* en de beste der boodschappers is.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 141; in *Ruhani Khaza'in*, deel 22, p. 145.

2. Wanneer hij enkele van zijn eigen profetieën bespreekt met betrekking tot zware weersomstandigheden en stormen in verschillende landen van de wereld, schrijft hij:

“Deze tijding werd alleen door die God gegeven Die onze Heilige Profeet, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, aan het einde van alle profeten zond teneinde alle volken onder zijn banier te verenigen.”

— *Titma* of Appendix van *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 44; *Ruhani Khaza'in*, deel 22, p. 477)

3. Volgens de Beloofde Messias sluit de *Kalima* van de islam zelf het feit in zicht, dat er geen profeet kan komen na de Heilige Profeet Mohammed. Hij schrijft:

“Wanneer men alle boeken van God, de Meest Hoge, nauwkeurig bekijkt, dan zal men zien dat **alle profeten** hebben onderwezen: geloof dat God, de Meest Hoge, Eén is, zonder deelgenoot, en geloof ook tegelijkertijd in onze *risalat* (boodschapperschap). Het was om deze reden dat de **samenvatting** van de leer van de islam in deze twee zinnen aan de gehele *oemma* werd onderwezen: *La ilaha ill-Allah Moehammad Rasul-oellah* (Er is geen god dan Allah, Mohammed is de Boodschapper van Allah).”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 111; in *Ruhani Khaza'in*, deel 22, p. 114.

De vetgedrukte woorden boven (**alle profeten en samenvatting**) zijn in het originele Oerdoe boek vetgedrukt. Volgens deze uitspraak kan er geen profeet komen na de Heilige Profeet Mohammed, omdat zo'n profeet de mensen zou moeten leren: "Er is maar één God, en ik ben Zijn boodschapper," d.w.z., hij zou in zijn eigen naam een *Kalima* introduceren. Maar dit kan niet gebeuren, omdat aan **de hele islamitische Oemma, voor de toekomst**, al is geleerd, "*Er is geen god dan Allah, Mohammed is de boodschapper van Allah*," als de samenvatting van de islam.

Het is belangrijk op te merken, dat het bovenstaande de definitie is van een profeet volgens de islamitische wet, namelijk, iemand die van de mensen verlangt om in God te geloven en in zijn eigen profeetschap te geloven, wat de basis is van zijn leer. Dit is de reden waarom Mirza Mahmud Ahmad, de tweede kalief van de Qadiani Djamaat, toen hij stelde dat de Beloofde Messias een profeet was, schreef:

"Die personen die de Beloofde Messias niet als *Rasul* hebben kunnen herkennen, zelfs als ze hem met hun eigen mond een rechtschapen persoon noemden, waren toch nog echte *Kafirs*."

— *The Truth about the Split*, p. 140. Men kan dit boek online lezen op de officiële website van de Qadiani Djamaat, www.alislam.org)

4. Het bovenstaande citaat uit *Haqiqat ul-Wahy* staat in een lange paragraaf waarin hazrat Mirza Ghulam Ahmad vaststelt, dat het absoluut noodzakelijk is om te geloven in de Heilige Profeet Mohammed. Hij weerlegt, met gedetailleerde argumenten, het denkbeeld dat ene dr. Abdul Hakim Khan naar voren bracht, dat als men zaligheid wil bereiken, dan hoeft men, volgens de Koran, alleen te geloven in de eenheid van God (*tauhied*) en in de Laatste Dag, en dat het niet vereist is te geloven in een profeet, inclusief de Heilige Profeet Mohammed. Daarom legt hazrat Mirza sahib in deze paragraaf uit welke essentiële functies een profeet uitvoert, waardoor het noodzakelijk wordt om te geloven in de Heilige Profeet Mohammed. In deze hele paragraaf legt hij nadruk op, en noemt hij *alleen* het geloof in de Heilige Profeet Mohammed als de grootste noodzakelijkheid. Als hij zelf had beweerd een profeet te zijn, dan zou hij hier gezegd hebben om in hem te geloven.

Hij voert aan dat het bestaan en de eenheid van God *alleen* gekend kan worden via de profeten. Zo schrijft hij:

“Het zijn alleen de profeten die het bestaan van God bekendmaken en de mensen de kennis onderwijzen dat Hij Eén is, zonder partner. ... Het is onmogelijk dat men de eenheid van God (*tauhied*) kan kennen anders dan via een profeet. ... Als God Zichzelf wil openbaren aan de wereld, dan stuurt Hij een profeet, die een manifestatie is van Zijn macht, en geeft hem Zijn openbaring, en via hem toont Hij de macht van Zijn voorzienigheid. Dan komt de wereld erachter dat God bestaat. ... De bron van de eenheid van God (*tauhied*) en de perfecte manifestatie van de eenheid van God gebeurt alleen via de profeet, door wie men het verborgen gezicht van God ziet en men ontdekt dat God bestaat “

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 111-113; in *Ruhani Khaza'in*, deel 22, blz. 114-116)

Na dit feit over profeten herhaaldelijk vermeld te hebben, schrijft hij met betrekking tot de Heilige Profeet Mohammed:

“Ik zou ondankbaar zijn als ik zou erkennen dat ik de ware eenheid van God (*tauhied*) vond via van deze Profeet, en ik leerde de Levende God kennen via deze Perfecte Profeet en zijn licht.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 116; in *Ruhani Khaza'in*, deel 22, p. 119)

Al wat hazrat Mirza Sahib hierboven zegt over de fundamentele en essentiële functies van een profeet, en wat precies het doel is van de komst van een profeet, past hij toe op de Heilige Profeet Mohammed, en niet op zichzelf. Als hazrat Mirza sahib zelf tot een profeet was gemaakt, dan zou het via hem zijn dat God Zichzelf en Zijn eenheid aan de wereld zou laten zien, en *niet* dat hazrat Mirza sahib zelf op zoek zou gaan naar God via iemand anders.

Hij schrijft later over hetzelfde onderwerp:

“Ik heb uitgelegd, dat men datgene wat *tauhied* genoemd wordt, die de basis vormt van verlossing en verschilt van de eenheid van God waar de duivel in gelooft, niet kan bereiken anders dan door het geloof in de profeet van de tijd (*waqt ke nabi*), dat is de Heilige Profeet Mohammed, en door gehoorzaamheid aan hem.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 124; in *Ruhani Khaza'in*, vol 22, blz. 127-128).

Hier zegt hij dat de profeet van deze huidige tijd, de persoon door wie men achter de eenheid van God kan komen, de Heilige Profeet Mohammed is. Als hazrat Mirza sahib had beweerd een profeet te zijn, dan zou hij zelf de profeet van de tijd zijn geweest.

De aanspraak van de Beloofde Messias een *Moedjaddid* te zijn.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad geeft zijn aanspraak in *Haqiqat ul-Wahy* duidelijk aan als die van een *Moedjaddid*. Wanneer hij de tekenen opnoemt die hij heeft vervuld, begint hij het eerste teken met een uitspraak uit de Hadies van de Heilige Profeet Mohammed over de komst van *Moedjaddids* (*Ruhani Khaza'in*, vol 22, pagina's 200-201). Hij gaat dan verder met:

“Ik ben de enige persoon die deze aanspraak heeft gemaakt voor het begin van deze eeuw, en ik ben de enige wiens aanspraak 25 jaar lang loopt ik ben nog steeds in leven. ... Als er dus geen andere persoon is die deze aanspraak maakt tegenover mijn aanspraak en die aan de dezelfde kenmerken voldoet, dan staat mijn aanspraak recht overeind dat de Beloofde Messias, die de *Moedjaddid* van de Laatste Dagen is, niemand anders is dan ikzelf.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 194; in *Ruhani Khaza'in*, vol 22, blz. 201.

De Beloofde Messias zegt ook eerder tijdens in dit zelfde onderwerp:

“Als iemand zegt, dat als deze hadies authentiek is, vertel ons dan de namen van de *Moedjaddids* van (de vorige) twaalf eeuwen, dan is het antwoord, dat deze hadies door de *oelama* van de *Oemma* is aanvaard. ... Het is niet noodzakelijk voor ons om de namen van alle *Moedjaddids* te kennen. ... Kun je ons vertellen hoeveel profeten er zijn gekomen onder elk volk van Adam tot de Heilige Profeet Mohammed? Als u ons dat kunt vertellen, dan zullen we ook de namen van de *Moedjaddids* noemen.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 193; in *Ruhani Khaza'in*, vol 22, blz.200-201.

Hier blijkt ook uit dat hij spreekt van twee categorieën: (1) profeten van Adam tot de Heilige Profeet Mohammed, en (2) *Moedjaddids* die in de geschiedenis van de islam verschenen. De Beloofde Messias beweert tot de categorie van *Moedjaddids* te behoren en zegt tegen zijn critici, dat als jullie willen dat ik de namen van alle andere *Moedjaddids* opnoem om te bewijzen deze hadies waar is, dan moeten jullie de namen van alle profeten noemen.

Metaforisch gebruik van het woord nabi

Hij schrijft in het Arabisch over hoe het woord *nabi* op hem van toepassing:

“Het profeetschap (*noeboewwat*) is beëindigd na onze Profeet. ... En Allah bedoelt niets anders met mijn profeetschap dan een overvloed van Goddelijke

communicatie. ... Onze Boodschapper is de *Khatam-un-Nabiyyin*, met wie de reeks van boodschappers is beëindigd. ... Ik ben door Allah *nabi* genoemd bij wijze van een metafoor (*madjaaz*), niet bij wijze van de werkelijkheid (*haqiqat*).”

— *Haqiqat-ul-Wahy, Zameema*, pagina's 64-65; *Ruhani Khaza'in*, vol 22, pagina 688-689

Hij heeft in eerdere boeken meermalen gezegd het de **realiteit** (*haqiqat*) is, dat er geen profeet kan komen na de Heilige Profeet Mohammed, en dat de woorden *nabi* of *rasul* in een metaforische zin voor hem zijn gebruikt, omdat hij een heilige is die openbaringen ontvangt. Bijvoorbeeld:

“Uit geen valse beschuldigingen tegen mij, dat ik beweerd heb dat ik een profeet in de werkelijke (*haqiqi*) zin te zijn. Hebt u niet gelezen, dat een *moehaddas* [heilige] ook een *moersal* [boodschapper] is? ... Wij geloven en erkennen dat, in overeenstemming met de werkelijke (*haqiqi*) betekenis van *noeboewwat* [profeetschap], er na de Heilige Profeet Mohammed geen nieuwe of oude profeet meer kan komen. De Heilige Koran verbiedt de verschijning van dergelijke profeten. Maar in metaforische (*madjazi*) zin kan God elke ontvanger van openbaringen een *nabī* of een *moersal* (profeet of een booschapper) noemen. ... Ik zeg herhaaldelijk dat deze woorden, *rasul* en *moersal* en *nabī*, zonder twijfel met betrekking tot mezelf voorkomen in mijn openbaringen van God, maar ze niet dragen hun werkelijke betekenis in zich. En net zoals deze dat niet doen, zo wordt de Beloofde Messias, die *nabī* wordt genoemd in Hadies, dat niet bedoeld in een werkelijke zin. Dit is de kennis die God mij gegeven heeft. Laat hem die wil begrijpen.

— *Siraj Munir*, pagina's 2-3; *Ruhani Khaza'in*, deel 12, pagina's 4-5.

Ik heb nog nooit, op enig moment, aanspraak gemaakt op *noeboewwat* of *risālat* [profeetschap of boodschapperschap] in de werkelijke (*haqiqi*) zin. Het gebruik echter van een woord in een niet-werkelijke (*ghair haqiqi*) betekenis, of het gebruik daarvan tijdens een normale conversatie in zijn brede, stambetekenis, houdt geen ketterij (*kufr*) in. Maar ik hou er niet van om zelfs zo ver te gaan, want er bestaat de kans dat de gewone moslims het verkeerd kunnen opvatten. ... Het werkelijke feit (*haqiqat*), waar ik hoogst plechtig van getuig, is dat onze Heilige Profeet de *Khātam-ul-Anbiyā* is, en dat er na hem geen profeet meer kan komen, noch een oude noch een nieuwe. ... De naam *nabi-ullah* (profeet van Allah) voor de Beloofde Messias, die men aantreft in

Sahih Muslim, enz. van de gezegende tong van de Heilige Profeet, is in dezelfde metaforische zin bedoeld als waarin het zich voordoet in de soefi-literatuur als een geaccepteerde en normale term voor een ontvanger van Goddelijke communicatie. Anders, hoe kan er een profeet zijn na de *Khātam-ul-Anbiyā*?”

— *Anjam Atham*, pagina's 27-28; *Ruhani Khaza'in*, deel 11, pagina's 27-28.

“Deze woorden [*nabi, rasul*] zijn bij wijze van metafoor (*isti'ara*) gebruikt, net zoals ook in de Hadies het woord 'profeet' gebruikt is voor de Beloofde Messias. Het is duidelijk dat iemand die door God gezonden is Zijn gezant is, en een gezant wordt in het Arabisch een *rasul* genoemd. En wie berichten van het ongeziene bekendmaakt, na het ontvangen te hebben van God, staat in het Arabisch bekend als een *nabi*. Deze betekenissen zijn volgens de islamitische terminologie verschillend. Hier wordt alleen de taalkundige betekenis is bedoeld.”

— *Arba'in*, nr. 2, pagina 18, voetnoot; *Ruhani Khaza'in*, vol 17, pagina 366.

“De te komen Messias is, omdat hij een *moehaddas* is, is ook figuurlijk (*madjaaz*) een profeet.”

— *Izala Auham*, pagina 349, *Ruhani Khaza'in*, vol 3, pagina 278.

“Er is geen aanspraak op het profeetschap. Integendeel, de aanspraak is op *moehaddasiyya* [een *moehaddas* zijn]. ... Als er van *moehaddasiyya* - die in de Heilige Koran naast profeetschap en boodschapperschap staat beschreven, en waarvoor er een hadies in *Sahih Bukhari* staat - wordt gesteld dat get een metaforisch (*madjazi*) profeetschap is, of als het een van de aspecten van het profeetschap wordt genoemd, komt dit dan neer op een aanspraak op profeetschap?

— *Izala Auham*, pagina 421- 422, *Ruhani Khaza'in*, vol 3, pagina 320 - 321.

Telkens dus wanneer in de citaten die onze Qadiani critici uit *Haqiqat-ul-Wahy* hebben aangehaald, de Beloofde Messias zichzelf aanduidt als *nabi* of *rasul*, dan is het slechts op de metaforische wijze dat deze benamingen kunnen worden toegepast op een *Moedjaddid* of *moehaddas*. Dit is ons antwoord aan hen in algemene bewoordingen.

In *Haqiqat-ul-Wahy* heeft Hazrat Mirza Sahib heeft ook behandeld hoe God Zichzelf manifesteert in de harten van de rechtschapenen en daarin woont. Hij schrijft hierover:

“Net zoals men een heldere spiegel in de zon plaatst en het beeld van de zon zo compleet is, dat we in metaforische (*madjaaz*) en figuurlijke (*isti'ara*) zin kunnen zeggen, dat de zon, die in aan de hemel staat, in deze spiegel aanwezig is, op dezelfde manier daalt God neer op zo'n hart en maakt zijn hart tot Zijn troon.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, pagina 63, *Ruhani Khaza'in*, deel 22, pagina 65.

Hier wordt de definitie gegeven van wat wordt bedoeld met 'metaforisch' en 'figuurlijk' (*madjaaz* en *isti'ara*). Iemand figuurlijk een profeet noemen is precies hetzelfde als het **beeld** van de zon in een spiegel de zon noemen. Het beeld is **niet** de zon. Hij schrijft verder:

“In de vroegere geschriften worden de volmaakt rechtschapenen 'zonen van God' genoemd. Ook dit betekent niet dat zij in werkelijkheid (*haqiqat*) zonen van God waren, want dit is ketterij en God is vrij van het hebben van zonen en dochters. De betekenis is, in feite, dat God Zichzelf in de zin van een reflectie had gemanifesteerd in de heldere spiegel van (de harten van) deze volmaakt rechtschapenen. ... Wat betreft Jezus, die de 'zoon van God' genoemd wordt in de evangeliën, als de christenen binnen de grenzen waren gebleven en hadden gezegd, dat net zoals Abraham, Izaäk, Ismaël, Jakob, Jozef, Mozes, David, Salomo enz. zonen van God werden genoemd in een metaforische (*isti'ara*) zin in de boeken van God, op dezelfde manier werd Jezus zo genoemd, dan zou dit niet bezwaarlijk zijn. Want net zoals deze profeten in de boeken van de vroegere profeten metaforisch (*isti'ara*) 'zoon' genoemd werden, zo is onze Heilige Profeet 'God' genoemd in sommige profetieën. Het feit is, dat noch al die profeten zonen van God waren, noch de Heilige Profeet, God was. Dit zijn allemaal metaforische uitdrukkingen die gebaseerd zijn op liefde.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, pagina 63-64, *Ruhani Khaza'in*, deel 22, pagina 65-66.

Dit is ook aan de hand in het geval van de Beloofde Messias die zichzelf 'profeet' noemde, en hier wordt ook duidelijk aangetoond wat hij bedoelde met een 'profeet' genoemd worden bij wijze van een metafoor en niet bij wijze van de werkelijkheid. Deze profeten werden metaforisch 'zonen van God' of zelfs 'God' genoemd, maar ze waren natuurlijk niet in werkelijkheid zonen van God of God, en het is een zeer ernstige ketterij om te geloven dat ze dat in werkelijkheid waren. Christenen maken die fout over Jezus door hem in de werkelijkheid als de zoon van God te zien. Zo werd ook de Beloofde Messias 'profeet' genoemd bij wijze van een metafoor, niet bij wijze van de werkelijkheid, en om hem in werkelijkheid als een profeet te zien, zoals de

Qadiani Djamaat dat doet, is een zeer ernstige ketterij, omdat er geen profeet meer kan zijn na de Profeet Mohammed.

Deel 2: Verduidelijking van citaten die door onze Qadiani critici naar voren hebben gebracht

De drie citaten aangehaald door Dawood Majoka .

Ik zal nu een voor een alle citaten bespreken die de Qadiani's uit *Haqiqat-ul-Wahy* naar voren brengen. Ik zal de vertalingen van hun aanhalen en waar nodig wijzen op eventuele correcties.

Dawood Majoka schrijft over de eerste twee citaten:

“Uit deze citaten blijkt dat men slechts één persoon in die periode kan plaatsen die zowel *ummati* als *nabi* was. Terwijl lahories MM a.s. een *Moedjjadid* noemen en uitleggen dat zijn *nabuwat* volgens de lijn loopt van vroegere *auliya* en *Moedjjadedeen*. Waardoor ze MM a.s. gewoon als een van de vele *auliya* en *Moedjjadids* van de *ummat* maken, zij het een grotere. Duidelijk in tegenspraak met deze lahori opvatting, zegt MM a.s. dat hij de enige is aan wie deze status gegeven is.”

Wij merken zijn woorden, “men slechts één persoon in die periode kan plaatsen,” op en vragen ons af of de Qadiani's verwachten dat er een persoon op enig moment in de toekomst zou kunnen komen die “zowel *ummati* als *nabi*” is, na wie er een nieuw *khilafat* systeem zou worden ingesteld, en daarbij hun huidige *khilafat* zou vervangen.

1e citaat:

“In deze *ummah* waren er duizenden *auliya* en één die zowel *ummati* als *nabi* was.” (p.30)

(Wat wordt vertaald als “en één” kan correcter worden vertaald als “en ook één”.) Deze uitspraak zondert degene “die zowel *ummati* als *nabi* was” niet uit van de categorie van *auliya*. Hij vergelijkt hier de volgelingen van Mozes met de volgelingen van de Heilige Profeet Mohammed, en zegt dat hoewel er een groot aantal profeten verscheen onder de Israëlieten, was dit niet het gevolg van het volgen van Mozes, maar omdat ze rechtstreeks door God waren gekozen. Maar onder de moslims

verschenen er “duizenden *auliya* en ook één die zowel *ummati* als *nabi* was” als gevolg van het volgen van de Heilige Profeet Mohammed.

Dus de vraag is, in welk opzicht staat de superioriteit van de islamitische *umma* boven die van de Israëlieten? Als de reden is dat er *slechts één* persoon daarin aanwezig was die een profeet werd door het volgen van de Heilige Profeet Mohammed, in vergelijking met de Israëlieten onder wie niemand een profeet werd door het volgen van Mozes, dan stelt die superioriteit niet veel voor (één tegen geen)! De superioriteit ligt natuurlijk in de aanwezigheid van duizenden *auliya*. **Slechts twee regels verder** herhaalt hij zijn uitspraak als volgt:

“Met betrekking tot [Israëlitische] profeten, hebben we uitgelegd dat zij niets ontvingen door te volgen Mozes, maar dat ze rechtstreeks tot profeten werden gemaakt. Maar in de *umma Muhammadiyya* zijn er duizenden personen tot *wali* gemaakt, alleen maar door het volgen van de Heilige Profeet.”

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p.28; *RK*, deel 22, p. 30

Hier maakt hij alleen maar gewag van de duizenden *auliya*. Daarom is het duidelijk dat in de eerste vermelding “degene die zowel *ummati* als *nabi* was” behoort tot deze duizenden *Auliya*. En *nabi* is natuurlijk hier figuurlijk gebruikt (zoals citaten die we eerder hebben gegeven duidelijk maken).

Hazrat Mirza sahib had eerder uitgelegd dat alleen een *muhaddas* (een heilige onder de moslims, die geen profeet is), “zowel een *ummati* als een *nabi*” genoemd kan worden:

“Een *muhaddas*, die een ‘gezondene’ is, is een *ummati* en ook, in onvolmaakte zin, een *nabi*. Hij is een *ummati*, omdat hij de Sharia van de Heilige Profeet Mohammed volledig volgt en zegeningen ontvangt van het licht van zijn [de Heilige Profeet] profeetschap. En hij is een *nabi*, omdat God zijn zaken maakt zoals die van profeten. God heeft de *muhaddas* als een intermediair tussen de profeten en de volgelingen gemaakt. Hoewel hij een *ummati* in de ruimste zin is, is hij ook in zekere zin een *nabi*. En een *muhaddas* moet de gelijkenis van een of andere profeet zijn, en van God diezelfde naam ontvangen als de naam van die profeet.”

— *Izala Auham*, p. 569; *RK*, deel 3, p. 407).

“Dus het feit dat hij [de Beloofde Messias] zowel een *ummati* als een *nabi* is genoemd, geeft aan dat men zowel de kwaliteiten van volgelingen als profeteenschap bij hem zal aantreffen, want het is van essentieel belang dat men deze beide aantreft bij een *muhaddas*. De bezitter van het volledige profeteenschap echter, bezit alleen de kwaliteit van het profeteenschap. Kortom, heiligheid (*muhaddasiyyat*) is gekleurd in beide kleuren. Ook om deze reden heeft God deze nederige dienaar in Barahin Ahmadiyya zowel een *ummati* als een *nabi* genoemd.”

— *Izala Auham*, p. 533; RK, deel 3, p. 386).

De vraag waarom hij zichzelf “zowel een *ummati* als een *nabi*” noemde, wordt later nader toegelicht door ons onder de paragraaf, “Citaat 2: waarom kregen de vorige *auliya* niet de titel ‘profeet’?”

De context van het citaat dat onze Qadiani critice aanhalen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad heeft in *Haqiqat ul-Wahy*, vanaf het begin van het boek tot de pagina waarnaar onze criticus verwijst (RK, deel 22, p. 30), besproken wat voor soort mensen ware openbaringen en dromen van God ontvangen, en hij verdeelt zulke mensen in *drie categorieën*. De titel van het boek zelf, wat ‘de waarheid over de openbaring’ betekent, verwijst naar dit onderwerp. We halen hieronder titels van de paragrafen aan die hij aan deze categorieën heeft gegeven:

1. “Degenen die geen enkele band met God hebben” (p. 5; RK, deel 22, p. 7),
2. “Degenen die een zekere band met God hebben, maar niet erg sterk.” (p. 11; RK, deel 22, p. 13),
3. “Degenen die de meest perfecte en zuivere openbaring van God ontvangen, hebben Goddelijke communicatie in de meest perfecte vorm, ... die hebben een perfecte en volledige band van liefde met God” (p. 14; RK, deel 22, p. 16).

De Beloofde Messias bevestigt dat hij tot de derde categorie behoort, en het vanuit deze drie titels ook heel duidelijk dat de *auliya* tot de derde categorie behoren. Over de personen van deze derde categorie, schrijft hij:

“Die deuren van het ongeziene worden door zijn profetieën geopend die niet voor anderen worden geopend. Het woord van God daalt op hem zoals het neerdaalt op de heilige profeten en boodschappers van God, vrij van twijfel en absoluut zeker.”

— p. 15; *RK*, deel 22, p. 18

Al deze kwaliteiten die hij uitvoerig beschrijft onder deze derde categorie zijn zijn eigen kwaliteiten, maar zijn ook de kwaliteiten die de andere *auliya* bezaten. Een aantal keren noemt hij de mensen van deze derde categorie *maqbul* (uitverkorenen).

Hazrat Mirza Sahib zegt het volgende over één zo'n kwaliteit van een dergelijk persoon:

"Net zoals God macht heeft over alles, zo heeft hij [die persoon] altijd de overhand op elke tegenwerker en tegenstander: 'Allah heeft geschreven: Ik zal zeker de overhand hebben, Ik en mijn boodschappers'."

— p. 15, voetnoot; *RK*, deel 22, p. 17

Hier heeft hazrat Mirza sahib het woord *rasul* van dit koranvers (58:21; waarin het in de meervoudvorm "boodschappers" staat) toegepast op een persoon van de derde categorie. Dit is een ander voorbeeld waarbij het woord *rasul* of *nabi* wordt gebruikt om een heilige (wali) daarin te sluiten, omdat zowel profeten als heiligen de kwaliteit die wordt beschreven gemeen hebben.

Het kan worden opgemerkt dat de Beloofde Messias in een bekende brief aan de islamitische krant *Akhbar 'Aam*, die hij drie dagen voor zijn dood schreef, op 23 mei 1908, verklaarde:

"In het licht van het feit dat mensen over het algemeen dromen zien, en sommigen openbaringen krijgen en kennis ontvangen van het ongeziene, echter vermengd met onzuiverheden ... vereist het verstand men degene wiens openbaring en kennis van het ongeziene vrij is van deze versluierungen en gebreken niet verward mag worden met andere gewone mensen, maar dat hij bij een zekere specifieke naam genoemd moet worden om onderscheid te kunnen maken tussen hem en anderen. Daarom, slechts om mij een onderscheidende positie te geven, heeft God mij *nabi* genoemd, en dit is een eretitel die aan mij geschonken is om het verschil tussen hen en mij duidelijk te maken."

Dit toont aan dat de bedoeling van de titel *nabi*, door God gebruikt voor hazrat Mirza sahib, was om hem te onderscheiden van "mensen over het algemeen" en "gewone

mensen" (namelijk, de mensen van de bovengenoemde tweede categorie), die ook ware dromen kunnen ontvangen, en niet om hem te onderscheiden van de *auliya* en *mujaddids*.

De Beloofde Messias gaat dan verder met zijn bespreking van de mensen van de derde categorie, en schrijft op dezelfde pagina waarvan onze Qadiani critici zijn citaat hebben genomen:

"De deur van de Goddelijke communicatie en openbaring zal nooit voor deze Umma gesloten worden tot de Dag des Oordeels. Met uitzondering van de Heilige Profeet Mohammed is er geen enkele profeet in bezit van het zegel (*sahib-i khatam*). Hij is de enige door wiens zegel men een zulk soort profeetschap kan verkrijgen, waarvoor het noodzakelijk is een volgeling (*ummati*) te zijn. ... *Zilli* profeetschap, wat betekent het ontvangen van openbaring alleen door de invloed van de Heilige Profeet, zal tot de Dag des Oordeels blijven bestaan, zodat de deur van de perfectie van de mens nooit gesloten zal zijn. En dit teken zal niet verdwijnen van de wereld, namelijk, dat de kracht van de Heilige Profeet Mohammed vereist dat tot de Dag des Oordeels de deuren van goddelijke communicatie en openbaring open blijven."

— p. 28,; *RK*, deel 22, p. 30

Uit de context van de vorige, bijna 30 bladzijden, blijkt dat het profeetschap "dat men kan verkrijgen, waarvoor het noodzakelijk is om een *ummati* te zijn" en het *zilli* profeetschap datgene is wat de *auliya* van deze Umma ontvingen. Het is ook zeer duidelijk dat als de deur van de Goddelijke openbaring, hier beschreven als het profeetschap, "waarvoor het noodzakelijk is om een volgeling te zijn" en als *zilli* profeetschap, voor altijd in deze Umma geopend blijft, vanaf het heengaan van de Heilige Profeet tot de Dag des oordeels, dan *kan er niet één alleen persoon zijn geweest* die dit profeetschap ontving, maar ook vele anderen.

De term *zill* heeft hij ergens anders als volgt uitgelegd:

"Ik ben ervan overtuigd dat onze heilige profeet Mohammed de *Khatam ul-Anbiya* is, en dat er na hem geen profeet zal komen voor deze Umma, noch een nieuwe noch een vroegere. Geen tittel of jota van de Heilige Koran zal worden afgeschaft. Natuurlijk, er zullen *muhaddas* komen die door God zullen worden aangesproken, en die, in termen van reflectie (*zill*), enkele aspecten

van het volledige profeetschap bezitten, en die in sommige opzichten met de kleur van het profeetschap zijn gekleurd. Ik ben een van zulken."

— *Nishan Asmani*, p. 28

"... Er worden spirituele leraren gestuurd die de erfgenamen van de boodschappers (*rusul*) zijn en die, in termen van reflectie (*zill*), de kwaliteiten van de boodschappers verkrijgen. En de Mujaddid wiens werk opvallende gelijkenis toont met de aangewezen taak van een van de boodschappers, wordt in de ogen van Allah bij de naam van die boodschapper (*rasul*) genoemd."

— *Shahadat ul-Quran, RK*, deel 6, p. 348

"God, de Almachtige, zegt: Datgene wat de mens van nut is blijft op de wereld' [de Koran, 13:17]. ... Dus, indien toegepast op de profeten, zou de betekenis van dit vers zijn dat zij blijven voortbestaan in termen van *zill*, en stelt God op elk noodzakelijk moment een zekere dienaar van Hem aan in hun beeld en gelijkenis, als een reflectie (*zill*), die, gedrenkt in hun kleur, ervoor zorgt dat zij het eeuwige leven krijgen. ... Dus dit vers bewijst ook openlijk dat God deze *Umma* gemaakt heeft tot de erfgenaam van de profeten, in termen van *zill*, zodat de profeten voor altijd blijven bestaan bij wijze van *zill*, en de wereld is nooit verstoken van hun aanwezigheid. ... een *khalifa* is in werkelijkheid de *zill* van de boodschapper.

— *Shahadat ul-Quran, RK*, deel 6, p. 351, 352, 352

Hij heeft Hazrat Umar, de tweede *Khalifa* van de islam, de *zill* van de Heilige Profeet genoemd in de volgende woorden:

"... De persoon van Hazrat Umar was, als het ware, de persoon van de heilige profeet Mohammed bij wijze van *zill*, en werd de hand van Hazrat Umar in de wereld van de openbaring gezien dus als de hand van de Boodschapper van Allah, de Heilige Profeet."

— *Ayyam as-Sulh*, p. 35; *RK*, deel 14, p. 265

De *zill* van een profeet betekent daarom iemand die is een *muhaddas*, *mujaddid* of een *khalifa* is, en geen profeet is.

Citaat 2: Waarom hebben de vroegere auliya niet de titel 'profeet' gekregen?

Het tweede citaat door Dawood Majoka bestaat uit een klein gedeelte van het achtste citaat in de rij die het andere forumlid, Haziq, had geplaatst. Ik stel daarom voor om die langere versie van Haziq te bespreken. Hieronder is het eerste van de twee delen van zijn bericht:

“In de Ahadies van de Heilige Profeet staat voorspeld, dat er in de Ummat van de Heilige Profeet iemand zal verschijnen die Issa en Ibne Maryam zal worden genoemd en Nabi zal worden genoemd, wat betekent, dat hij de voortreffelijkheid van gemeenschap en communicatie zal ontvangen en dat ongeziene zaken met zo'n overvloed aan hem zullen worden onthuld, dat dat niet kan worden gedaan behalve aan een Profeet, zoals Allah zegt, ‘Allah schenkt aan niemand volledige macht en controle over zaken betreffende het ongeziene, die men kan krijgen op grond van omvang en helderheid, behalve in geval van Zijn eigen gekozen boodschapper.’ En het is een goed vastgesteld feit dat de omvang en overvloed van gemeenschap en de omvang van kennis met betrekking tot het ongeziene die Allah mij heeft geschonken, in de laatste dertienhonderd jaar aan iemand anders is geschonken. Als er iemand is die dit wilt ontkennen, dan ligt de bewijslast bij hem.” (pag. 406)

Er wordt hier nergens gezegd dat de Beloofde Messias *een profeet zal worden*, maar dat hij de naam *profeet* zal krijgen. Zoals hierboven aangetoond heeft hij herhaaldelijk, en zelfs later in dit zelfde boek (RK, deel 22, blz. 689), gesteld dat hij in metaforische zin een *nabi* is genoemd en niet in werkelijkheid. Het bovenstaande citaat begint met te zeggen dat er een persoon zal verschijnen die ‘Jezus’ en ‘de zoon van Maria’ zal worden genoemd en de naam *nabi* zal krijgen. Net zoals hazrat Mirza Ghulam Ahmad niet in werkelijkheid Jezus is, en niet in werkelijkheid de zoon van Maria, is hij in werkelijkheid ook geen profeet. In een ander boek heeft hij geschreven:

“En in de hadies, ‘De *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten,’ wordt impliciet het nieuws gegeven met betrekking tot de gelijkenis van de Messias. Dus daarom is de te komen Messias, omdat hij een *muhaddas* is, ook in metaforische zin een profeet.”

— *Izala Auham*, p. 349; RK, deel 3, p. 278

Daarom zorgt zijn uitspraak in *Haqiqat-ul-Wahy* er niet voor dat hij buiten of boven de groep van *muhaddas*, *wali* of *mujaddid* staat.

Wanneer we het citaat van onze criticus verder lezen:

“... en Nabi zal worden genoemd, wat betekent, dat hij de voortreffelijkheid van gemeenschap en communicatie zal ontvangen.”

Vergelijk dit met de volgende uitleg van de Beloofde Messias en het wordt duidelijk dat *nabi* hier een *muhaddas* betekent:

"Een teken van de te komen Beloofde Messias, dat opgeschreven staat, is dat hij een profeet (*nabi*) van God zal zijn, wat betekent, iemand die openbaringen van God ontvangt. Hier wordt echter niet het volledige en complete profeetschap bedoeld, omdat dat beëindigd is. In plaats daarvan wordt daarmee dat profeetschap bedoeld dat beperkt is tot de betekenis van *muhaddasiyya*, die zijn licht ontvangt van de lamp van het profeetschap van Mohammed.”

— *Izala Auham*, p. 349; *RK*, deel 3, p. 478

Het citaat van onze criticus gaat verder met:

“... en ongeziene zaken met zo'n overvloed aan hem zullen worden onthuld, dat dat niet kan worden gedaan behalve aan een Profeet, zoals Allah zegt, ‘Allah schenkt aan niemand volledige macht en controle over zaken betreffende het ongeziene, die men kan krijgen op grond van omvang en helderheid, behalve in geval van Zijn eigen gekozen boodschapper’.”

De Beloofde Messias heeft ergens anders als volgt naar dit vers verwezen:

“God zegt: [Heilige Koran, 72:26-27] ‘Hij maakt Zijn ongeziene aan niemand bekend, behalve een *rasul* die Hij verkiest.’ Het woord *rasul* is algemeen, en het omvat een *rasul*, *nabi* en *muhaddas*.”

— *A'inah Kamalat Islam*, p. 322; *RK*, deel 5, p. 322

“De Heilige Koran zegt: “Hij [God maakt Zijn ongeziene aan niemand bekend, behalve een *rasul* die Hij verkiest.’ Dat wil zeggen, het op volmaakte wijze onthullen van ongeziene zaken is alleen het werk van degenen die *rasul* zijn; aan anderen wordt deze status niet gegeven. Met *rasul* worden die personen bedoeld die door de Almachtige God worden gezonden, of het nu een *nabi* is, een *rasul*, of een *muhaddas* en *mujaddid*.”

— *Ayyam as-Sulh*, p. 171, footnote; *RK*, deel 14, p. 419

Het maakt de Beloofde Messias dus niet tot een profeet als men dit vers toepast op de Beloofde Messias, omdat het woord *rasul* hier een ook een *muhaddas* en *mujaddid* omvat.

Het tweede deel van het citaat van Haziq's forumbericht, waarin Dawood Majoka's citaat staat, is als volgt:

“Kortom, met betrekking tot overvloed en zaken betreffende het ongeziene ben ik, in deze Ummat, de enige specifieke persoon, en onder de Auliyya , Abdaals en Aqtaabs die voor mijn tijd zijn geweest, is er aan geen van allen zo'n omvang van deze grote zegen gegeven. Om deze reden ben ik de enige persoon die specifiek de naam van profeet heeft gekregen, terwijl alle anderen deze naam niet verdienen, want een overvloed van Wahy en een overvloed aan kennis met betrekking tot ongeziene zaken zijn een noodzakelijke voorwaarde, en deze voorwaarde treft men niet bij hen aan.” (pag. 406-407)

[Ik laat de rest van dit citaat van Haziq weg omdat het op hetzelfde betrekking heeft.]

Wat betreft de vorige heiligen, aan wie deze naam van *nabi* niet is gegeven, en hazrat Mirza Sahib de enige is aan wie deze naam is toegekend, verwijst hij naar het woord *nabi* in de Hadiesverslagen over de komst van de Messias, die helemaal aan het begin van het citaat worden vermeld dat onze criticus naar voren heeft gebracht. Terwijl de *auliya*, met inbegrip van hazrat Mirza Sahib, in de Hadiesverslagen in algemene termen staan vermeld, zoals “De *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten,” is de Beloofde Messias de enige persoon over wie er hadiesverslagen zijn die hem specifiek identificeren. Terwijl de *auliya* en *khalifa's* (met inbegrip van hazrat Mirza Sahib) in de Hadies worden beschreven als de **gelijkenis** van de profeten, wordt de Beloofde Messias ook direct “Jezus”, “zoon van Maria” en “profeet van God” genoemd, zonder hem een gelijkenis te noemen, omdat die gelijkenis bij hem extreem is. Dat is zijn exclusieve positie die hij hier bespreekt. Maar natuurlijk zijn deze termen nog steeds in niet daadwerkelijke zin op hem van toepassing, en blijft hij vallen in de categorie van *auliya*, waarbij hij een gelijkenis heeft met Jezus, een *gelijkenis* met een profeet van God.

De Beloofde Messias heeft echter ook een andere reden gegeven waarom de vroegere heiligen in de islam geen *nabi* werden genoemd in de Hadies, terwijl hij wel zo is genoemd. Hij gaf de volgende uitleg aan Sahibzada Abdul Latif Shaheed in 1903:

“Eens heb ik hem [Sahibzada Abdul Latif Shaheed] het antwoord op een bezwaar uitgelegd, waarmee hij heel erg blij was, en dit luidde, dat aangezien de Heilige Profeet Mohammed de gelijkenis van Mozes is en zijn *khalifa's* de gelijkenissen van de Israëlitische profeten zijn, waarom wordt dan de Beloofde Messias een *nabi* genoemd in de hadiesverslagen, maar zijn alle andere *khalifa's* niet bij deze naam genoemd. Ik gaf hem het antwoord, dat aangezien de Heilige Profeet Mohammed de *Khatam-ul-Anbiya* is en er na hem geen profeet meer zou komen, en als dus alle *khalifa's* bij de naam *nabi* genoemd zouden worden dan zou de beëindiging van het profeetschap twijfelachtig zijn geworden. Maar als er zelfs niet één persoon bij de naam van *nabi* zou worden genoemd, dan zou het bezwaar hebben blijven bestaan met betrekking tot het ontbreken van een gelijkenis, aangezien de *khalifa's* van Mozes profeten waren. Daarom vereiste de Goddelijke wijsheid dat, ten eerste, gelet op de beëindiging van het profeetschap, er veel *khalifa's* zouden worden gezonden, en zij geen *nabi* zouden worden genoemd en deze positie niet zouden krijgen, zodat het een bewijs van de beëindiging van het profeetschap zou vormen. Dan zou de laatste *khalifa*, dat wil zeggen de Beloofde Messias, bij de naam *nabi* genoemd worden, zodat wat betreft de *khilafat* de gelijkenis tussen de twee systemen vastgesteld zou worden. En we hebben vele malen uitgelegd dat het profeetschap van de Beloofde Messias bij wijze van *zill* is.”
— *Tazkirat-ush-Shahadatain*, RK, deel 20, p. 45

De reden dus waarom de vorige *auliya* in de Hadies geen *nabi* werden genoemd door de Heilige Profeet is dat aangezien **“er na hem geen profeet meer zou komen”** zou dit het geloof in de beëindiging van het profeetschap in gevaar hebben gebracht. Maar nadat de mensen dit geloof in de beëindiging goed in hun hoofden hadden opgeslagen, zou dit geloof in de beëindiging niet ondermijnd worden wanneer men de Beloofde Messias daarna metaforisch een *nabi* zou noemen.

In dit deel 20 van *Ruhani Khaza'in* heeft de Qadiani samensteller zelf, in zijn eigen inleiding, opgemerkt dat Hazrat Mirza Ghulam Ahmad deze reden heeft gegeven. De samensteller zegt:

“Huzoor zegt dat de reden dat er aan de *khalifa's* niet de naam van *nabi* is gegeven, is zodat het feit van de beëindiging van het profeetschap niet twijfelachtig voor mensen zou worden. Echter, nadat er een lange tijd voorbij was gegaan na het profeetschap van de heilige profeet Mohammed, zond Allah, om een volledige overeenkomst tussen het Muhammadi systeem en het Mozaïsche systeem te tonen, de Beloofde Messias met de naam *nabi*.” (3e pagina van Inleiding)

De samensteller geeft dan zowaar een andere referentie (pagina 87 van deel 20), wat op een andere plaats staat, waar de Beloofde Messias deze visie weergeeft, dit keer in het Arabisch.

Ook in een toespraak in april 1903, legde de Beloofde Messias dit zelfde punt uit:

“Duizenden in deze *Ummah* kreeg het voorrecht van Goddelijke communicatie en zij bezaten de kenmerken van de profeten. Er zijn honderden zeer grote heiligen geweest die zulke aanspraken hebben gemaakt. Kijk alleen maar naar het boek *Futuh-ul-Ghayb* van Hazrat Abdul Qadir Jilani ...

... Duizenden personen in de *Ummah* van de Heilige Profeet Mohammed ontvingen de rang van het profeetschap, en in hen trof men de effecten en de zegeningen van het profeetschap aan, maar de naam *nabi* werd niet openlijk aan hen gegeven alleen vanwege de waardigheid van het profeetschap van de Heilige profeet Mohammed en als gevolg van de beëindiging van het profeetschap. ... Dertienhonderd jaar lang werd het woord 'profeet' niet gebruikt vanwege het respect voor de waardigheid van het profeetschap van de Heilige Profeet, en hierna, omdat er toen een lange tijd was verstreken en omdat de mensen er vast van overtuigd waren geraakt dat de Heilige Profeet Mohammed de *Khatam-ul-Anbiya* is, als er dus aan iemand de naam 'profeet' wordt gegeven dan gaat dit niet in tegen de waardigheid van de Heilige Profeet. ... Hoewel het attribuut van het profeetschap en de lichten van het profeetschap aanwezig waren, **en het correct was om deze personen 'profeet' te noemen**, werd die naam echter niet aan hen gegeven uit respect voor de grootheid van het profeetschap van de *Khatam-ul-Anbiya*. Maar nu, in de laatste dagen, bleef deze vrees niet meer bestaan, en dus werd de Beloofde Messias *nabi-ullah* genoemd.”

— Toespraak van de Beloofde Messias op de avond van 14 april en de ochtend van 15 april 1903. *Ruhani Khaza'in* No. 2, deel 5, pagina's 344-345, 349, 350, 351; vetgedrukt is van ons

Dat vroegere *auliya nabi* werden genoemd in hun openbaringen van God wordt duidelijk door de Beloofde Messias vermeld. Hij schrijft:

"Soms bevat de openbaring van God zulke woorden met betrekking tot sommige van Zijn *auliya* in metaforische en figuurlijke zin; ze zijn niet bedoeld in werkelijke zin. Dit is de hele controverse die de dwaze, bevooroordeelde mensen in een andere richting hebben getrokken. De naam *nabi-ullah* voor de Beloofde Messias, die te vinden is in Sahih Muslim etc. van de gezegende tong van de Heilige Profeet, is in dezelfde metaforische zin bedoeld als die waarin het voorkomt in de soefi-literatuur als een geaccepteerde en normale term voor de ontvanger van Goddelijke communicatie. Hoe zou er anders een profeet kunnen zijn na de *Khatam-ul-Anbiya*?"

— Anjam Atham, p. 28; RK, vol 11, p.28

In zijn boek *Al-Wasiyyat* schrijft hij:

"God schonk de eer van Zijn volledige, perfecte, zuivere en heilige communicatie en openbaring aan sommige van deze personen toen zij het stadium van *fana fir-rasul* in de hoogste graad hadden bereikt, zodat er geen verschil meer bestond. Men trof het concept van *ummati* en de betekenis van discipelschap tot in compleetheid en perfectie bij hen aan, zodat hun hele wezen niet meer hun eigen zelf bleef, maar dat eerder nog de persoon van de Heilige Profeet Mohammed weerspiegeld werd in de spiegel van hun toestand van opgegaan zijn. Anderzijds ontvingen zij Goddelijke communicatie en openbaring in de ruimste en meest perfecte zin net als de profeten. Op deze wijze ontvingen sommigen, ondanks dat zij *ummati* waren, de naam *nabi*."

— *Al-Wasiyyat*, p. 11-12; RK, vol 20, p 312

De vroegere khalifa's en moedjaddids waren als profeten, net zoals hazrat Mirza sahib als Jezus was

De Beloofde Messias heeft over sommige van de grote persoonlijkheden van de islam gezegd dat zij leken op de profeten, net zoals hij zelf claimde op Jezus te lijken. In zijn

boek *Tuhfah Golarwiya* is het eerste argument dat hij aanvoert ter ondersteuning van zijn aanspraak de Beloofde Messias te zijn wederom dat:

"De *khalifa's* van het Muhammadiyya profetische systeem hebben zeker en absoluut een gelijkenis en overeenkomst met de *khalifa's* van het Mozaïsche profetische systeem ... De eerste *khalifa*, hazrat Abu Bakr, komt overeen met en lijkt op hazrat Joshua Bin Nun."

— p. 57; RK, vol 17, p 183

Hierna wijdt de Beloofde Messias de volgende vijf pagina's aan het opsommen van verschillende punten van overeenkomst tussen hazrat Abu Bakr en Joshua (de profeet en de eerste opvolger van Mozes). Hierin schrijft hij:

"Uit de overeenkomst tussen de gebeurtenissen blijkt dat het is alsof Abu Bakr en Jozua dezelfde persoon zijn. In hun geval treedt de overeenkomst tussen de beide *khilafats* heel sterk naar voren. ... De gelijkenis die er bestaat tussen Joshua Bin Nun en Abu Bakr, die beiden aan het begin stonden van een reeks van *khalifa's* van beide systemen, en de gelijkenis die er bestaat tussen Jezus, de zoon van Maria, en de Beloofde Messias van deze *umma*, die beiden aan het einde staan van de reeks van beide systemen, God maakte deze gelijkenis openlijk zichtbaar en vanzelfsprekend. Bijvoorbeeld, de gelijkenis tussen Joshua en Abu Bakr was zodanig dat het leek alsof zij een en dezelfde persoon waren of twee delen van dezelfde essentie."

— p. 58-59; RK, vol 17, p 186

"Vanuit elk aspect is de overeenkomst tussen Hazrat Abu Bakr en Joshua vastgesteld. Net zoals God aan Jozua dezelfde hulp toonde zoals Hij die daarvoor aan Mozes toone, zo zegende God op dezelfde wijze de werken van hazrat Abu Bakr tegenover alle Metgezellen, en straalde zijn luister als die van de profeten."

— Ibid.

"Net als de profeet Joshua werd Abu Bakr versterkt door het heilige woord van God."

— p 60; RK, vol 17, p. 188

Dan gaat hij over naar de *moedjaddid* die net voor hazrat Mirza Ghulam Ahmad was verschenen, namelijk Sayyid Ahmad Barelvi, en hij schrijft:

"De twaalfde *khalifa* van de islam, die aan het begin van de dertiende eeuw moest komen, toont overeenkomsten met de profeet Yahya. ... Sayyid Ahmad Barelvi is de twaalfde *khalifa* van het systeem van de Muhammadiyya *khilafat*, en hij is als hazrat Yahya en is een *sayyid*."

— pagina 63, RK, vol 17, p 193-194

In 1907 heeft men de volgende woorden opgetekend die hij tijdens zijn alledaagse gesprekken had gezegd:

"Net zoals voor Jezus de profeet Johannes de Doper tot martelaar was gemaakt terwijl hij de eenheid van God predikte, zo werd voor mij in dit zelfde land van de Punjab Sayyid Ahmad tot martelaar gemaakt terwijl hij de boodschap van de eenheid van God predikte. Dit was nog een punt van overeenkomst die God heeft vervuld."

— Badr, 7 november 1907, blz. 3 (Johannes de Doper is de naam van de profeet Yahya in de Bijbel.)

Hazrat Abu Bakr toonde dus een zeer sterke overeenkomst met de profeet Jozua en Sayyid Ahmad Barelvi leek op de profeet Yahya, net zoals Hazrat Mirza Ghulam Ahmad op Jezus leek. Elders schrijft hij:

"Van alle leidende figuren van de *tasawwuf* die er tot de dag van vandaag zijn geweest, is er zelfs niet één het oneens geweest over het punt dat in deze godsdienst het pad om op de profeten te lijken open staat, zoals de Heilige Profeet Mohammed aan de geestelijke en heilige geleerde personen de blijde boodschap heeft gegeven: 'de *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten.' De woorden van Abu Yazid Bustami die hieronder staan en die in *Tazkirat-ul-Auliya* van Farid-ud-Din Attar staan vermeld, en die ook in andere betrouwbare werken staan, zijn hierop gebaseerd, zoals hij zegt: 'Ik ben Adam, ik ben Seth, ik ben Noah, ik ben Abraham, ik ben Mozes, ik ben Jezus, ik ben Mohammed, vrede zij met hem en met al deze broeders van hem.'"

— *Izala Auham*, pagina's 258-259, . RK, deel 3, p. 230

De conclusie is dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad heeft geschreven, zowel in algemene zin als door specifieke *auliya*, *moedjaddids* en *khalifas* van de islam die voor hem waren gekomen bij naam te noemen, dat zijn eigen overeenkomst met de profeten precies hetzelfde is als hun overeenkomst met de profeten. Hij schreef ook:

"We kunnen aan iedere waarheidszoeker afdoende en overtuigend bewijzen dat vanaf de tijd van onze meester en leider, de heilige profeet Mohammed,

tot de dag van vandaag er in elke eeuw heilige personen zijn geweest via wie God hemelse tekenen liet zien aan andere gemeenschappen om hen te leiden [naar de islam]. Er zijn in de islam personen geweest, zoals Sayyid Abdul Qadir Jilani, Abul Hasan Kharqani, Abu Yazid Bustami, Junaid van Bagdad, Muhy-ud-Din Ibn Arabi, Zul-Noon van Egypte, Mu'in-ud-Din Chishti van Ajmer, Qutub-ud-Din Bukhtiar van Kaki, Farid-ud-Din van Pak Patan, Nizam-ud-Din van Delhi, Shah Wali'ullah van Delhi en Shaikh Ahmad van Sirhind - moge Allah tevreden zijn met hen, en zij waren tevreden met Hem! Het aantal van deze personen loopt in de duizenden, en er staan zo vele wonderen van hun in de boeken van de geleerden opgeschreven, dat zelfs een vooringenomen tegenstander, ondanks zijn grote vooroordelen, uiteindelijk zal moeten toegeven dat deze mensen wonderen en ongewone tekenen toonden. ... De hemelse tekenen die verschenen en verschijnen in de islam via de auliya van deze Umma ter ondersteuning van de islam en als getuigenis van de waarheid van de Heilige Profeet, vrede zij met hem en de zegeningen van Allah, is onvergelijkelijk met andere godsdiensten."

— *Kitab-ul-Bariyya* RK, vol 13, pagina's 91-92

We kunnen ook vermelden dat de Beloofde Messias in *Haqiqat-ul-Wahy* zelf een voorbeeld geeft van een grote moslimheilige, imam Ja'far Sadiq (achterkleinzoon van hazrat imam Husain), om aan te tonen dat de *auliya* het hoogste spirituele niveau bereikten:

"God heeft in het vers, 'Een leidraad voor degenen die hun plicht vervullen,' [Heilige Koran, 2:2] beloofd, dat als iemand gelooft in Zijn Boek en in Zijn boodschapper, dan hij is hij het waard om meer leiding te ontvangen. God zal zijn ogen openen en hem het privilege van Zijn openbaring en communicatie schenken, en hem grote tekenen tonen, zozeer zelfs dat hij God zal zien op deze zelfde wereld, dat zijn God bestaat, en hij zal volle tevredenheid ontvangen. Het woord van God zegt: als u perfect geloof hebt in Mij [d.w.z., in het woord van God] dan zal Ik Mij ook aan u openbaren. Het is op basis hiervan dat hazrat imam Ja'far Sadiq, moge Allah tevreden met hem zijn, heeft gezegd: 'ik lees het Woord van God met zo'n oprechtheid, liefde en geestdrift dat het ook neerdaalde op mijn tong in de vorm van openbaring'."

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p 138; RK, deel 22, p 141

In de openbaringen die imam Ja'far Sadiq ontving kwamen verzen van de Heilige Koran voor, net zoals er verzen voorkwamen in de openbaring die hazrat Mirza sahib

ontving. Verder kunnen we opmerken dat er in bovenstaande woorden van de Beloofde Messias, 'als iemand gelooft in Zijn Boek en in Zijn boodschapper (*rasul*),' met 'boodschapper' (*rasul*) natuurlijk de Heilige Profeet Mohammed wordt bedoeld. Maar volgens de Qadiani opvatting kan 'boodschapper' hier op hazrat Mirza Ghulam Ahmad slaan! De Qadiani's moet duidelijk maken dat als de Beloofde Messias het woord *rasul* zonder nadere aanduiding gebruikte, zoals hier, hij dan zichzelf aanduidt of de Heilige Profeet Mohammed!

Sommige kwaliteiten van de Metgezellen van de Heilige Profeet kan men na hun tijd niet meer verkrijgen

Hazrat Mirza sahib benadrukte ook in de meest krachtige bewoordingen dat geen enkele persoon (met inbegrip van de Beloofde Messias zelf) meer bepaalde kwaliteiten en voortreffelijkheden van de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed na hun tijd kan verkrijgen, omdat ze geen direct contact hebben met de Heilige Profeet Mohammed. Op de Urdu homepagina van de Qadiani website (www.alislam.org/urdu/) staat er een extract uit *Izala Auham* bovenaan de webpagina, waar de Beloofde Messias zijn fundamentele geloofsopvattingen heeft samengevat (beginnend met, 'De samenvatting en kern van ons geloof is *La ilaha ill-Allah, Muhammad-ur-Rasul-Ullah*'). Onderaan dit extract dat op deze website staat schrijft hij zo'n vijf regels verder:

"Wij geloven ook dat die rechtschapen en volmaakte personen die, door het privilege van het gezelschap van de Heilige Profeet te hebben gehad, de voltooiing van hun spirituele pad hadden bereikt, als wij iets verwerven zoals zij verwierven, dan is dit bij wijze van reflectie (*zill*). En daartoe behoren ook de gedeeltelijke voortreffelijkheden die wij nu zeker nooit meer kunnen bereiken."

— *Izala Auham*, blz 138; RK, vol 3, blz 170

Afgezien van zijn geloofsopvatting hierboven heeft hazrat Mirza sahib ook eens een krachtige, hartstochtelijke toespraak gehouden over de kwaliteiten van de Metgezellen, zoals maulvi Abdul Karim heeft geschreven in de Ahmadiyya krant *Al-Hakam*. Een Ahmadi vroeg aan de Beloofde Messias: 'Moeten we u niet zien als superieur in geestelijke status aan de *Shaikhain* (hazrat Abu Bakr en hazrat Umar), en uw nabijheid tot de Heilige Profeet?' Maulvi Abdul Karim schrijft dat de Beloofde Messias erg boos, opgewonden en emotioneel werd. Hij sprak zes uur lang met grote passie over de kwaliteiten van de Heilige Profeet Mohammed, over zichzelf als zijn

dienaar en toegewijde, en over de deugden van de Metgezellen. Hij zei over de *Shaikhain*:

"Ik ben er voldoende trots op dat ik hun lofspreker en het stof onder hun voeten ben. De aspecten van voortreffelijkheid die God aan hen had geschonken kunnen door geen enkele persoon meer worden verkregen tot het einde van de wereld. De Heilige Profeet Mohammed kan niet opnieuw geboren worden op de wereld zodat iemand de kans krijgt dienstbaar te zijn zoals de *Shaikhain*."

— *Al-Hakam*, augustus 1899; Ruhani Khaza'in No. 2, deel 1, p 326).

Dus ondanks dat de Beloofde Messias een 'profeet' werd genoemd kon hij bepaalde kwaliteiten van deze grote metgezellen, die geen profeten werden genoemd, niet verkrijgen.

Aanhaling 3: Hakim Karamdad noemt hem een *rasul*

De derde verwijzing die Dawood Majoka geeft is een brief die de Beloofde Messias heeft aangehaald, aan hem geschreven door zijn volgeling Hakim Karamdad, die hem tegen het einde aanspreekt als: *Khuda ke pyare rasul*, of, 'o geliefde boodschapper van God'. Dawood Majoka concludeert hieruit dat de volgelingen van de Beloofde Messias 'de Masih Mau'ud zagen als een rasul.'

Laten we de hele brief bekijken. De eerste helft gaat over een voorval van een tegenstander die de Ahmadi's van zijn dorp uitdaagde over de aanspraken van hazrat Mirza sahib en toen stoutmoedig een gezworen verklaring publiceerde waarin hij zijn profetie uitsprak, dat hazrat Mirza sahib spoedig zou worden vernietigd vanwege zijn *valse aanspraak*. Wat was dan die aanspraak? Hakim Karamdad schrijft dat er een discussie plaatsvond tussen hem en die tegenstander die als volgt begon:

"Tegenstander: Geloof u dat Mirza Ghulam Ahmad Qadiani de Mahdi en de Beloofde Messias is?

Karamdad: Ja.

Tegenstander: Zijn aanspraak is vals."

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p 367; RK, deel 22, p 381

De aanspraak die ze dan bediscussiëren is die van Mahdi, en de vraag of hazrat Mirza sahib voldoet aan de tekenen van de Mahdi. Er wordt in deze discussie geen enkele melding van een aanspraak van hazrat Mirza sahib dat hij een profeet is.

In de gezworen verklaring van de tegenstander wordt gesteld:

"Het is aan mij bekend gemaakt [door openbaring] dat de aanspraak van Mirza Ghulam Ahmad Qadiani vals is."

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p 368; RK, deel 22, p 382

Bij elke discussie met een tegenstander, en met name in het geval van een gezworen verklaring zoals hier, moet de aanspraak, die het punt van de discussie vormt, absoluut duidelijk en correct bekend zijn. De enige aanspraak die genoemd wordt is Beloofde Messias en Mahdi.

In de tweede helft van de brief schrijft Hakim Karamdad over aanvaarding van zijn gebed voor zijn dodelijk zieke zoon. Het volgende gebed staat erin:

"O Barmhartige God, U weet dat mijn tegenstanders zich vandaag verheugen, omdat ik geloof dat Uw *faristada* en *mursal* hazrat Mirza Ghulam Ahmad de Beloofde Messias en Mahdi is [de schrijver bedoelt dat de dood van zijn zoon een bewijs zal zijn dat zijn aanspraken onjuist zijn]. O mijn God, schenk genezing aan deze jongen zodat hij, door levend uit de dood op te staan, een teken zal zijn van de waarheid van de Muhammadi Messias."

— p. 371; RK, deel 22, p 385

De woorden *faristada* en *mursal* betekenen wat voor gezant of boodschapper dan ook. Nergens is er in dit gebed een aanspraak aanwezig dat hij een profeet is. Er wordt hier ook gezegd dat de aanvaarding van het gebed de waarheid van de aanspraak zou bewijzen *dat hij de Messias was*.

De woorden aan het einde van de brief die Dawood Majoka aanhaalt, 'o geliefde boodschapper (*rasul*) van God,' bewijzen dus helemaal niet dat hij geloofde dat hazrat Mirza sahib een *rasul* was die niet in de categorie van *auliya* behoort. Dit woord wordt ook gebruikt voor *moedjaddids*, zoals hazrat Mirza sahib schrijft verwijzend naar het woord *rasul* in een bepaald vers van de Heilige Koran:

"Met *rasul* worden die personen bedoeld die door God zijn gezonden, of het nu een *nabi* of *rasul*, of *muhaddas* of *mudjaddid* is."

— *Ayyam-us-Sulh* voetnoot, blz 171; RK, vol 14, p. 419

Met betrekking tot het gebruik van het woord *rasul* over zichzelf in de letterlijke betekenis van iemand die gezonden is, heeft de Beloofde Messias ook geschreven:

"Hebben jullie niet die *ahadith* gelezen waarin de woorden *rasulu rasul-illah* (boodschapper van de Boodschapper van God) voorkomen? De Arabieren

noemen tot de dag van vandaag iemand die een boodschap van iemand anders brengt een *rasul*."

— *Siraj Munir*, p. 2-3, RK, vol 12, pagina 4, 5

Die conclusie die Dawood Majoka trekt uit het gebruik van het woord *rasul* door Hakim Karamdad, nl. dat dit laat zien dat de volgelingen van de Beloofde Messias hem voor een profeet hielden, kunnen weerlegd worden door tal van voorbeelden. We noemen er hier slechts twee:

1. Toen de Beloofde Messias was overleden beschreef het opschrift dat, met instemming van alle vooraanstaande leden van de Beweging, op de grafsteen van zijn graf was gegraveerd hem als *mudjaddid* van de veertiende eeuw Hidjra, en nergens komen de woorden *nabi* of *rasul* voor.
2. Na zijn dood schreef Dr. Khalifa Rashid-ud-Din (de schoonvader van Mirza Mahmud Ahmad) een artikel in de krant Ahmadiyya Badr (d.d. 11 juni 1908) waarin hij schreef:

"Als er tot de Dag des Oordeels er zelfs maar één persoon overblijft die gelooft dat een zekere man beweerde de *mudjaddid* van het begin van de 14e eeuw Hidjra te zijn en zijn aanspraak was waar, en bovendien waren zijn aanspraken de Beloofde Messias en de Mahdi te zijn waar, en die persoon heeft de geschriften van hazrat Mirza sahib in zijn bezit en hij gelooft er volledig in - en als Allah het wil zullen er veel van zulke personen zijn tot de Dag des Oordeels - dan zal het eeuwige leven van Hazrat Mirza sahib bewezen zijn."

Tweede gedeelte van citaten

Ik kom nu aan bij tot het tweede gedeelte van citaten, geplaatst door iemand met de naam Haziq, waarvan Dawood Majoka heeft mij gevraagd ook daarop te reageren. Ter inleiding van deze citaten schrijft Haziq:

"Twaalf referenties uit het boek "Haqiqat-ul-Wahy" om te bewijzen dat hij niet behoorde tot de heiligen van deze Ummah, maar dat hij meer was dan dat, een profeet, zoals hij heeft geschreven en bewezen. Als een Lahori zou willen reageren op deze referenties, dan zal ik gedetailleerd uitleggen hoe overtuigend ze de opvattingen van de lahori's weerleggen.

Citaat 1

“Zuiver en geheel exclusief, uit de genade van God, niet door enige toedoen van mijn kant, heb ik de volle maat van de zegeningen ontvangen die, voor mijn tijd, aan de vroegere profeten, boodschappers en de rechtschapen dienaren van Allah geschonken was.” (p. 64)

Hier noemt hij naast de profeten en boodschappers ook *de rechtschapen dienaren van Allah*. Uiteraard heeft hij het over kwaliteiten die, afgezien van de profeten en boodschappers, ook rechtschapenen kunnen verwerven. Merk op dat het woord ‘vroegere’ een toevoeging is in deze vertaling en niet voorkomt in het origineel. Het zou de verkeerde indruk kunnen wekken dat hij beweert een profeet te zijn door te zeggen dat er voor hem ‘vroegere profeten’ waren.

Citaat 2

In zijn citaat, waarin het vers van de koran, ‘En uit het midden van anderen die zich nog niet bij hen hebben gevoegd,’ (62:3) schrijft hij:

“... tot de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed wordt een andere groep van mensen gerekend, die nog niet is verschenen. Het is duidelijk dat Metgezellen alleen diegenen zijn die aanwezig zijn ten tijde van de komst van een Profeet, die in hem geloven, en onderwijs en instructie rechtstreeks van hem ontvangen. Dit vers bewijst dus, dat er uit het midden van de mensen over wie hier wordt gesproken, een Profeet zou worden opgewekt, die een *buruz* van de Heilige Profeet zou zijn, welk feit zijn volgelingen, zijn metgezellen, zou kwalificeren om gerekend te worden als de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed zelf.” (p. 502)

"De hele *Umma* is het erover eens dat een niet-profeet (*ghair nabi*) de plaats inneemt van een profeet in de zin van *buruz*. Dit is de betekenis van de hadies: ‘De *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten.’ Kijk, de Heilige Profeet heeft verklaard dat de *ulama* als profeten zijn. Eén hadies zegt dat de *ulama* de erfgenamen van de profeten zijn. Een andere hadies zegt: ‘Onder mijn volgelingen zullen er altijd veertig personen zijn die het hart van Abraham hebben.’ In deze hadies heeft de Heilige Profeet van hen gezegd dat zij Abraham gelijken."

— *Ayyam as-Sulh*, p. 163; RK, vol 14, p. 411

De buruz van de Heilige Profeet Mohammed is dus een niet-profeet (*ghair nabi*).

In het citaat dat onze Qadiani criticus heeft gegeven uit *Haqiqat-ul-Wahy* staat ook dat: 'tot de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed wordt een andere groep van mensen gerekend, die nog niet is verschenen,' en, 'welk feit zijn volgelingen, zijn metgezellen, zou kwalificeren om gerekend te worden als de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed zelf.' Maar als Hazrat Mirza Ghulam Ahmad een profeet was, dan zouden zijn volgelingen *metgezellen van de profeet Mirza Ghulam Ahmad* zijn en niet metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed! Er is dus geen dergelijk persoon als 'de profeet' Mirza Ghulam Ahmad. En dit is in feite wat de Beloofde Messias heeft geschreven in *Ek Ghalati Ka Izala*, een boekje dat de Qadiani Jamaat beschouwt als de meest authentieke uitleg van zijn aanspraken. In dat boekje legt hij hetzelfde vers van de Koran (62: 3) uit en schrijft hij:

"Dit vers bevat een subtiele wijze van uitdrukken dat die groep hier wordt genoemd die beschouwd wordt als zijnde opgenomen onder de Metgezellen van de Heilige Profeet. Maar hier wordt niet expliciet gewag gemaakt van de *buruz*, dat wil zeggen, de Beloofde Messias, via wie deze mensen gezien werden als de Metgezellen en, net als zij, beschouwd werden als onder de leiding van de Heilige Profeet zelf te staan. De bedoeling van de weglating van de verwijzing is bedoeld om aan te geven dat de buruz geen zelfstandig bestaan heeft, en dus ook het zegel van de beëindiging niet gebroken wordt door zijn *buruzi* profeetschap en boodschapperschap. Daarom wordt hij in dit vers behandeld als een niet-bestaand wezen en wordt de Heilige Profeet genoemd in zijn plaats."

— *Ek Ghalati Ka Izala*; RK, deel 18, p 216

En iets verder, aan het einde van dit boekje:

"Het is de vorm van *buruz* die mij tot een profeet en een boodschapper heeft gemaakt, en het is op deze basis dat God mij keer op keer *nabi* en *rasul* heeft genoemd, maar in de zin van *buruz*. Mijn eigen zelf is daar niet in gekomen, maar die van de heilige profeet Mohammed, vrede en zegeningen van Allah zij met hem. Het was om deze reden dat ik Mohammed en Ahmad werd genoemd. Dus het profeetschap en boodschapperschap ging niet naar een andere persoon. Wat behoorde tot Mohammed bleef met Mohammed, vrede en zegeningen zij met hem."

— *Ek Ghalati Ka Izala*; RK, deel 18, p. 216

Hij zegt: geen andere persoon werd een profeet na de Heilige Profeet Mohammed. De Beloofde Messias verscheen als een geestelijke spiegel en ontving het licht van de Heilige Profeet Mohammed en reflecteerde dat naar de wereld. De spiegel op zich is geen profeet of boodschapper, maar weerspiegelt slechts zijn licht. Zoals hij zegt, hij kreeg niet alleen de namen *nabi* en *rasul*, maar ook Mohammed en Ahmad. Zonder Mohammed en Ahmad te worden genoemd is hij geen *buruzi nabi* en *rasul*. Als de Qadiani hem als een echte *nabi* en *rasul* willen beschouwen, dan moeten ze hem ook als de echte Mohammed en Ahmad beschouwen!

Hij schrijft ook in *Ek Ghalati Ka Izala*:

"Het is echter mogelijk dat de Heilige Profeet Mohammed, niet slechts een keer maar duizend keer, op de wereld komt in de zin van *buruz* en zijn profetschap uitdrukt op de wijze van *buruz* samen met zijn andere kwaliteiten. En deze *buruz* was een bevestigde belofte van God, als Hij zegt: En uit het midden van anderen die zich nog niet bij hen hebben gevoegd."

— *Ek Ghalati Ka Izala*, RK, vol 18, p. 215

Wie zijn die duizenden *buruz* waarvan de Beloofde Messias een specifieke *buruz* is? Deze zijn de heiligen (*auliya*) van de moslim *Umma*. Dit is wat hij ergens anders schrijft:

"De spiritualiteit van onze Heilige Profeet heeft zich altijd gemanifesteerd op momenten dat de interne crisis van de islam overweldigend werd, en de essentie van Mohammed (*haqiqat-i Muhammadiyya*) is altijd verschenen via een zekere perfecte volgeling. ... Er zijn honderden personen geweest bij wie zich de essentie van Mohammed manifesteerde, en zij hadden bij God de namen Mohammed en Ahmad in de zin van reflectie (*zill*)."

— *A'inah Kamalat Islam*, p. 346; RK, deel 5, p. 346

Concluderend, als *buruz* zijnde is hazrat Mirza Ghulam Ahmad geen profeet, maar een van de *auliya*, één specifieke *buruz* uit de talrijke *auliya* die ook *buruz* waren.

Citaten 3 en 4

Het derde citaat is als volgt:

“Sommige onnadenkende mensen zeggen dat degenen in Europa en Amerika, in het algemeen, zelfs niet op de hoogte zijn van mijn naam; waarom zijn ze dan omgekomen door aardbevingen en vulkaanuitbarstingen? Het antwoord is dat ze rijp waren voor bestraffing vanwege buitensporigheden en wandaden. Dus, in overeenstemming met Zijn normale, gebruikelijke handelwijze, hield Hij Zijn hand in totdat er een Profeet werd aangesteld om hen te waarschuwen. Maar toen die Profeet kwam en die mensen werden uitgenodigd door middel van duizenden en duizenden pamfletten en folders, was het moment gekomen dat ze op deze wereld zouden krijgen wat ze verdienden. ... Dus, wat er gezegd wordt in de Heilige Koran is de waarheid: ‘Wij konden deze mensen niet, naar behoren, gestraft hebben, totdat Wij een boodschapper onder hen hadden aangesteld.’ Dit is de handelwijze en methode van de Heer God; en, blijkbaar, was er geen profeet, geen boodschapper van de Heer op dat moment verschenen ergens in Europa of Amerika. Daarom heeft de straf die hen heeft overvallen, hen pas overvallen toen mijn aanspraak naar buiten werd gebracht.” (p. 486-487)

Het vierde citaat is van gelijke strekking, waaruit we de volgende woorden aanhalen:

“... zoals Allah Zelf heeft gezegd: ‘Het is niet Onze handelwijze dat Wij een straf sturen zonder dat Wij een Boodschapper hebben gezonden.’ ... hoe is het dan mogelijk wanneer de grote straf van de latere dagen plaatsvindt om de hele wereld te verpletteren, een straf voorspeld door alle profeten van vroeger, dat die straf de mensen overvalt zonder de komst van de Profeet van wie het bestemd en bepaald was op dat moment te verschijnen? De gedachte dat zoiets mogelijk is, impliceert een duidelijke vervalsing van het Woord van God. Welnu, deze zelfde Boodschapper is de Beloofde Messias.” (p. 499)

De Beloofde Messias heeft echter dit vers (‘Wij straffen niet totdat Wij een *rasul* hebben opgewekt,’ de Koran, 17:15) uitgelegd als te verwijzen naar de *mudjaddids* en *auliya* onder de moslims die opvolgers zijn van de Heilige Profeet genomen. Hij schrijft:

"Dan zijn er nog enkele andere verzen die laten zien dat God wel degelijk de bedoeling had dat er spirituele leraren (*ruhani mu'allim*), die de erfgenamen zijn van de profeten, voor altijd blijven komen. Deze verzen zijn: ... ‘Wij straffen niet totdat Wij een *rasul* hebben opgewekt.’... ‘Wij sturen geen straf naar een volk, totdat Wij een *rasul* sturen’.”

— *Shahadat-ul-Quran*, RK, vol 6, p. 352, 353

En wat bedoelt hij precies met spirituele leraren? Lees dit maar in deze zelfde uiteenzetting:

"Overeenkomstig de problemen van elk tijdperk, voor het oplossen van die problemen worden er spirituele leraren gestuurd die de erfgenamen van de boodschappers (*rusul*) zijn en die in de zin van reflectie (*zill*) de kwaliteiten van de boodschappers verkrijgen. En de *mudjaddid* wiens werk een opvallende gelijkenis toont met de aangewezen taak van een van de boodschappers (*rasul*), wordt bij de naam van die boodschapper (*rasul*) genoemd in de ogen van Allah."

— *Shahadat-ul-Quran*, RK, vol 6, p. 348

Volgens de Beloofde Messias is het woord *rasul* in dit vers ('Wij straffen niet totdat Wij een *rasul* hebben opgewekt') na het heengaan van alle profeten dus van toepassing op de spirituele leraren die onder de moslims verschijnen, waaronder natuurlijk de *mudjaddids*.

In een ander boek schrijft de Beloofde Messias:

"Er komt in het geheel geen strenge kastijding zonder dat er een *nabi* wordt opgewekt, zoals Allah zegt in de Heilige Koran: 'Wij straffen niet totdat Wij een *rasul* hebben opgewekt,' ... O onachtzamen! zoek om te zien of er een *nabi* van God onder u is opgewekt."

Hier voegt hij een voetnoot toe bij het woord *nabi* in '*nabi* van God', die als volgt begint:

"Met het woord *nabi* voor dit tijdperk, wat God, de Allerhoogste, slechts bedoelt is een persoon die Goddelijke communicatie en openbaring perfect ontvangt en die aangesteld is voor de hervorming (*tadjudid*) van de godsdienst."

— *Tajalliyyat Ilahiyya*, RK, deel 20 , p. 400, 401

Het woord *nabi* dat door God is gebruikt 'voor dit tijdperk' is dus alleen in de zin van een *wali*, *mulham*, *muhaddas* en *mudjaddid*. Het woord *tadjudid* dat hier is gebruikt wijst duidelijk op een *mudjaddid*, want het is het zelfstandig naamwoord van *mudjaddid*. Dus het vers 17:15 geldt voor de Beloofde Messias in zijn hoedanigheid als *mudjaddid*.

Citaat 5

“Almachtige God heeft de Heilige Profeet tot een ‘zegel’ gemaakt in de zin, dat vanwege de voortdurende weldaden en uitmuntendheid hij een ‘zegel’ kreeg dat nog nooit gegeven was aan iemand daarvoor. Op grond hiervan wordt hij ‘Khatam-un-Nabiyeen’ genoemd, dat wil zeggen, loyaliteit en gehoorzaamheid aan hem zorgt voor een voortreffelijkheid van Nabuwwat en zijn geestelijke concentratie is in staat een profeet te modelleren. Deze heilige kracht is aan geen enkele andere Profeet gegeven.” (p. 100)

Wanneer de Qadiani’s dit citaat naar voren brengen laten zij altijd de woorden weg die onmiddellijk daarna volgen, namelijk:

"Dit is precies de betekenis van de hadies: ‘de *ulama* van mijn *umma* zullen als de profeten van de Israëlieten zijn’."

Dus met het modelleren van profeten wordt bedoeld de komst van de *auliya* en *mudjaddids* onder de moslims, die een gelijkenis tonen met de Israëlitische profeten.

Als dit zegel bedoelt was voor het maken van andere profeten, dan was dit niet erg effectief, omdat, volgens de Qadiani, het in de 1400 jaar geschiedenis van de islam slechts één profeet heeft gecreëerd!

Na het bovenstaande citaat gaat Hazrat Mirza Sahib in dezelfde uiteenzetting verder de ongehoorzaamheid en gebrek aan moed van de metgezellen van Mozes en Jezus te vergelijken met de moed, toewijding en opofferingen van de Metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed, en schrijft over hen:

"Wat was het wat zo een geest van devotie in hen blies en welke hand was het die zo een transformatie in hen teweegbracht dat ... door het volgen van deze Profeet zij zo aangetrokken waren tot God dat het was alsof God in hen kwam te wonen. Ik zeg oprecht dat het diezelfde concentratie van deze heilige Profeet was die hen meevoerde van een ontaard leven naar een edel leven."
— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 99, voetnoot; RK, deel 22, p. 102

Dus de metgezellen van de Heilige Profeet Mohammed worden hier beschreven als een vooraanstaand voorbeeld van wat het volgen van de Heilige Profeet teweegbrengt en wat het gevolg is van zijn geestelijke concentratie. Maar ze werden

nog steeds geen profeten, ook al 'kwam God in hen te wonen'. Noch werd hazrat Mirza sahib een profeet in de werkelijke betekenis.

Citaat 6

Dit citaat is hetzelfde als het eerste dat Dawood Majoka (van RK, deel 22, pagina 30) heeft aangehaald en is hierboven besproken.

Citaat 7

“Zij (de moslims) lezen zelf Ahadies die bewijzen, dat er in de Ummat van de Heilige Profeet personen zullen zijn zoals de profeten onder de Israëlieten, en er zal een zijn die van de ene kant een *nabi* zal zijn, terwijl hij van de andere kant een *ummati* zal zijn, en hij zal degene zijn die de Beloofde Messias wordt genoemd.” (p. 104)

De Beloofde Messias staat niet los van of buiten de groep mensen die beschreven zijn als degenen onder de Israëlieten die *als* de profeten zijn. Het behoort tot algemene en elementaire kennis dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad keer op keer heeft beweerd *als* Jezus te zijn. Hij schrijft:

"De *mudjaddid* van deze eeuw kwam lijkend op Jezus, en werd de Beloofde Messias genoemd vanwege intense gelijkenis. Deze titel is geen verzinsel, maar was nodig omdat het zo passend was onder de heersende omstandigheden."

— *Shahadat-ul-Quran*, RK, deel 6, p. 361

De Beloofde Messias valt daarom binnen de groep beschreven door de heilige profeet Mohammed met de woorden, 'De *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten.' Wat betreft een profeet zijn vanuit de ene gezichtshoek en een *ummati* vanuit een andere, staat dit gelijk aan een *muhaddas*, zoals blijkt uit de eerder genoemde citaten uit *Izala Auham*.

Citaat 8

Dit citaat is een langere versie van Dawood Majoka's tweede citaat van de pagina's 406 en 407, en is eerder besproken.

Citaat 9

“Behalve aan hem, is er aan geen enkele andere profeet dit zegel geschonken. Hij is de enige onder wiens zegel een profeetschap kan worden verkregen, waarvoor een bindende voorwaarde is dat hij zijn Ummati moet zijn.” (p. 28)

Met betrekking tot wat dat profeetschap is, schrijft hij in dezelfde alinea op dezelfde pagina:

"Maar profeetschap in de zin van reflectie (*zilli nubuwwat*), wat betekent het ontvangen van openbaring alleen door de goedgunstigheid van Mohammed, zal tot de Dag des Oordeels blijven bestaan."
— *Haqiqat-ul-wahy*, p. 28; RK, deel 22, p. 30

In hetzelfde boek *Haqiqat-ul-wahy* schrijft hij ergens anders over *zill*:

"Mijn profeetschap is de *zill* van de Heilige Profeet Mohammed, geen *asli* (echte of daadwerkelijke) profeetschap." (p. 150, voetnoot; RK, deel 22, p.154)

Het hier genoemde *zilli* profeetschap verwijst naar wat een *wali* of heilige bezit. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad schreef in dit verband:

"De profeet is het echte ding (*asl*), en de *wali* is de *zill*."
— *Karamat-us-Sadiqeen*, p. 85; RK, deel 7, p. 127)

Vergelijk maar dit citaat uit *Karamat-us-Sadiqeen* met dat erboven uit *Haqiqat-ul-wahy*, waarin in beide de woorden *zill* en *asl* zijn gebruikt, en het is absoluut duidelijk dat zijn aanspraak in *Haqiqat-ul-wahy* die van een *wali* is.

Citaat 10

“De inhoud, die jullie gemeenschap en communicatie, omvang en overvloed van hetzelfde noemen, op bevel van de Heer God, duid ik aan als Nabuwwat. wa likullin an yastaliha.” (p. 503)

Ik haal hieronder de woorden aan die onmiddellijk voor dit citaat voorkomen, en in vertaal ook het bovenstaande citaat duidelijker:

"Mijn profeetschap betekent slechts een overvloed van Goddelijke communicatie die wordt bereikt door het volgen van de Heilige Profeet Mohammed. Jullie mensen geloven ook in het bestaan van Goddelijke communicatie. Dit is dus slechts een verschil in woorden. Wat jullie mensen

communicatie noemen, noem ik haar overvloed, op Goddelijk gebod, profetschap. En voor een ieder zijn de termen die hij gebruikt (*wa likullin an yastaliha*)."

— *Haqiqat-ul-wahy, Titma*, p. 68; RK, deel 22, p. 503)

Hier geeft de Beloofde Messias duidelijk aan dat de Goddelijke communicatie die hij beweert te ontvangen *precies hetzelfde fenomeen is* als dat waarvan de andere moslims geloven dat dat voorgezet wordt in deze *Umma*. Het verschil tussen hem en hen *is slechts het gebruik van verschillende woorden en termen*. Hij noemt het in metaforische zin een profetschap, maar zij doen dat niet, en zo beschuldigen zij hem ten onrechte dat hij aanspraak maakt op het echte profetschap. Laten we eens kijken naar een andere plaats waar de Beloofde Messias dezelfde uitdrukking, *wa likullin an yastaliha*, (betekenis: voor een ieder zijn de termen die hij gebruikt) heeft gebruikt met betrekking tot dat iedereen zijn eigen termen gebruikt:

"Breng geen valse beschuldigingen tegen mij naar voren dat ik heb beweerd een profeet in de echte zin van het woord te zijn. Hebben jullie niet gelezen dat een *muhaddas* ook een *mursal* (boodschapper) is? ... O dwazen! Vertel ons of iemand die gestuurd is een *mursal* of *rasul* genoemd zal worden in het Arabisch of iets anders? ... Het is waar dat in de openbaring die God op deze dienaar heeft gezonden, de woorden *nabi*, *rasul* en *mursal* over mezelf zeer vaak voorkomen. Z hebben echter niet hun echte betekenis. Voor een ieder zijn de termen die hij gebruikt (*wa likullin an yastaliha*). Het is de terminologie van God dat Hij zulke woorden heeft gebruikt.

Wij geloven en erkennen dat er, volgens de werkelijke betekenis van *nubuwwat* (profetschap), na de heilige profeet Mohammed geen nieuwe of voormalige profeet meer kan komen. De Heilige Koran verbiedt het verschijnen van dergelijke profeten. Maar in metaforische zin kan God elke ontvanger van openbaring een *nabi* of *mursal* noemen... De Arabieren noemen tot de dag van vandaag iemand die een boodschap van iemand anders brengt een *rasul*, dus waarom is het verboden voor God om ook het woord *mursal* gebruiken in een metaforische zin?

— *Siraj Munir*, p. 2, 3, RK, deel 12, p. 4, 5

Dus de woorden *nabi*, *rasul* of *mursal* over hem in de openbaring van de Beloofde Messias zijn in metaforische zin door God gebruikt, omdat ze gebruikt kunnen worden voor iemand die gezonden is en voor iemand die een *muhaddas* is. Het is slechts een verschil in woorden tussen hem en zijn moslim tegenstanders.

Citaat 11

“Zo was het ook in het begin mijn overtuiging, dat ik op geen enkele manier vergelijkbaar was met Jezus, zoon van Maria. Hij was een profeet, groot onder hen die door de Heer zijn gekozen. Zelfs als er iets gebeurde, dat mijn superioriteit aan hem leek te bevestigen, interpreteerde ik het als een gedeeltelijke superioriteit. Later, echter, liet de Heer openbaringen op mij neerdalen als stromende regen, die mij niet toestonden te blijven vastklampen aan deze opvatting en ik kwam erachter, dat de titel van Nabi duidelijk aan mij was gegeven, op een wijze dat ik van de ene kant een Nabi was en van de andere kant een *ummati*.” (p. 153-154)

Het is precies op deze plaats dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad een voetnoot toevoegt die we al eerder hebben aangehaald:

"Mijn profeetschap is de *zill* van de Heilige Profeet Mohammed, geen *asli* (echte of daadwerkelijke) profeetschap." (p. 150, voetnoot; RK, deel 22, p.154)

Zelfs wanneer de naam van *nabi* werd duidelijk aan hem werd overgebracht, in openbaringen die als regen naar beneden stroomden, dan was het nog steeds metaforisch en niet in werkelijke zin. Later in dit hetzelfde boek schrijft hij:

"Ik ben door Allah *nabi* genoemd bij wijze van metafoor, niet bij wijze van de werkelijkheid."

— *Haqiqat-ul-wahy, Zameema*, p. 65; RK, Deel 22, p. 689

Wanneer een naam metaforisch wordt gebruikt, dan maakt het niet uit hoe vaak of hoe lang of hoe duidelijk het wordt gebruikt, het blijft metaforisch en wordt geen werkelijkheid. Als ik een vriend mijn broer noem in figuurlijke zin, dan zelfs als ik hem jarenlang bij deze naam noemt, hij wordt niet mijn echte broer.

Met betrekking tot de lengte van de periode waarin hij voortdurend geroepen *nabi* werd genoemd, schrijft hij op dezelfde pagina van het citaat van onze criticus, twee regels verder:

"Hoe kan ik de openbaring van God die voor drieëntwintig jaar voortdurend is gekomen verwerpen?" — *Haqiqat-ul-wahy*, p 150; RK, deel 22, p. 154

Maar het volgende is wat hij schreef in een brief die korte tijd eerder werd gepubliceerd:

"De situatie is dat, hoewel ik voor twintig jaar ik voortdurend Goddelijke openbaringen heb ontvangen, en vaak het woord *rasul* of *nabi* daarin is voorgekomen. ... Er zijn veel van zulke openbaringen waarin het woord *nabi* of *rasul* is voorgekomen met betrekking tot mezelf. Echter, de persoon die denkt dat met dit profeetschap en boodschapperschap een echt profeetschap en boodschapperschap wordt bedoeld vergist zich. ... Aangezien deze woorden, die alleen in metaforische zin zijn, problemen (*fitna*) in de islam veroorzaken, wat leidt tot zeer slechte gevolgen, dienen deze termen niet meer gebruikt te worden tijdens gewone gesprekken in onze gemeenschap en in alledaagse gesprekken. Men moet vanuit het diepste van zijn hart geloven dat het profeetschap is beëindigd met de Heilige Profeet Mohammed, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, zoals God de Almachtige zegt: Hij is de boodschapper van Allah en de *Khatam-un-nabiyyin*."

— *Al-Hakam*, 17 augustus 1899, p. 6

Dus zelfs nadat hij twintig jaar lang *nabi* en *rasul* werd genoemd, droeg hij zijn volgelingen nog steeds op dat het gebruik van deze woorden problemen en onenigheid zou veroorzaken in de islam, en dat ze moesten afzien van het gebruik ervan in gewone, alledaagse gesprekken, en dat het profeetschap beëindigd was met de Heilige Profeet Mohammed, omdat God hem *Khatam-un-nabiyyin* had genoemd. Dit heeft een aantal gevolgen voor de opvattingen van de Qadiani's, namelijk:

Profeten in het verleden werden in één klap aangesteld tot het profeetschap, in één gebeurtenis (let op de voorbeelden van Mozes en de Heilige Profeet Mohammed zelf). Maar in dit geval, zelfs na twintig jaar van voortdurende openbaringen wil hij niet dat zijn volgelingen hem al te gemakkelijk profeet noemen. Na drieëntwintig jaar van openbaringen hield hij op zich vast te klampen aan het geloof dat hij geen profeet was en verklaarde hij zijn profeetschap openlijk! Deze periode is gelijk aan de lengte van de hele missie van de Heilige Profeet Mohammed!

Als twintig jaar van openbaringen ontvangen hem niet had overtuigd dat hij een profeet was, hoe kon het ontvangen van *precies dezelfde openbaring* in drie jaar hem van gedachten veranderen?

Op welk exact moment, tussen de twintig jaar en drieëntwintig jaar, heeft hij bekend gemaakt dat hij nu zijn aanspraak heeft veranderd van geen profeet tot wel een profeet?

Toen hij zijn aanspraak na meer dan twintig jaar veranderde, betekende dat dat hij voor al die jaren een profeet was geweest maar dat hij dat nu pas beseft? Heeft hij daarvoor al die jaren per vergissing zijn profeetschap ontkend?

Dit zijn enkele van de absurditeiten die ontstaan door de bovenstaande passage van *Haqiqat-ul-wahy* foutief te interpreteren en het te nemen als een aanspraak op profeetschap.

‘Een *nabi* vanuit de ene gezichtshoek en een *ummati* vanuit een andere,’ is een *ummati* (lid van de moslim *Umma*) die door Allah wordt gesproken als een *wali* of een *muhaddas*, zoals eerder uitgelegd.

Citaat 12

“Mijn beste mensen, als ik bewezen heb dat Massih, de zoon van Maria, dood is en ik zelf de te komen Massih ben, dan, welnu, wie onder deze omstandigheden van mening is dat de eerste Massih superieur was, hij zou, op basis van overtuigende verslagen uit de Hadies en van verzen van de Heilige Koran bewijzen dat de te komen Messias helemaal niets voorstelt, noch een Nabi zijnde, noch een arbiter, waarbij de eerste alles was wat hij moest zijn.”
(p. 159)

Wij maken sterk bezwaar tegen deze vertaling: ‘noch een Nabi zijnde, noch een arbiter, waarbij de eerste alles was wat hij moest zijn.’

Wat wordt vertaald als ‘noch een Nabi zijnde’ luidt in feite: ‘noch kan hij *nabi* genoemd worden’. De Beloofde Messias heeft herhaaldelijk zichzelf aangeduid als iemand die de naam *nabi* ontvangt, of *nabi* genoemd wordt, want het is een titel die hem in metaforische zin is gegeven, zoals hij later in dit zelfde boek schrijft:

"Ik ben door Allah *nabi* genoemd bij wijze van metafoor, niet bij wijze van de werkelijkheid."

— *Haqiqat-ul-wahy, Zameema*, p. 65;RK, Deel 22, p. 689

Maar de vertaling, ‘waarbij de eerste alles was wat hij moest zijn,’ is helemaal onjuist en zeer misleidend. Het wekt de verkeerde indruk dat ‘eerste’ verwijst naar het woord *nabi* dat net daarvoor staat, zodat de betekenis is ‘*nabi* is alles wat er nodig was om de te komen Messias te zijn.’

De oorspronkelijke woorden zijn in feite: *jo kuchh hai pehla hai*, waar *pehla* of ‘eerste’ verwijst naar *de eerste Messias, Jezus*. Een nauwkeurige vertaling luidt:

"Hij dient ... te bewijzen dat de te komen Messias helemaal niets is, noch kan hij *nabi* genoemd worden, noch arbiter, waarbij de eerste (Messias) alles is."

De juiste betekenis is: 'de te komen de Messias is helemaal niets ... waarbij de eerste (Messias) alles is.'

Met betrekking tot de superioriteit over Jezus die hier genoemd wordt, legt de Beloofde Messias in dezelfde uiteenzetting uit:

"Men moet er hier ook aan denken dat aangezien ik belast werd met de taak om de hele wereld te hervormen, omdat onze meester en leider (de Heilige Profeet Mohammed) voor de hele wereld was gekomen, werden er aan mij – in overeenstemming met die grote taak – krachten en capaciteiten geschonken die nodig waren om deze last te dragen. En er werd aan mij kennis en de tekenen geschonken die nodig waren om het argument voor dit tijdperk afdoende te bewijzen. Maar het was niet nodig dat er aan Jezus die kennis en die tekenen waren geschonken, omdat die in die tijd niet vereist waren. Daarom werden er aan hem alleen die krachten en capaciteiten geschonken die nodig waren voor de hervorming van een kleine sekte van de joden. Bovendien zijn wij de erfgenamen van de heilige koran, welke leer een verzameling is van alle volmaaktheden en die voor de hele wereld is. Maar Jezus was alleen erfgenaam van de Thora, welke leer onvolmaakt was en bedoeld was voor een specifiek volk." (p. 151; RK, deel 22, p. 155)

"Samenvattend, aangezien ik de volgeling ben van een profeet die in zich alle voortreffelijkheden van de mensheid combineerde, en zijn *shari'ah* volmaakt en compleet was en bedoeld was voor de hervorming van de hele wereld, daarom zijn er aan mij die capaciteiten geschonken die nodig waren voor de hervorming van de hele wereld. Het lijkt geen twijfel dat er aan Jezus niet die capaciteiten waren geschonken die aan mij zijn geschonken, omdat hij voor een specifiek volk kwam. En als hij in mijn plaats zou zijn, dan zou hij met zijn aard niet in staat zijn het werk te volbrengen, voor welke God mij de kracht heeft geschonken om te doen – dit is om mijn dankbaarheid te uiten voor een gunst van Allah, niet om trots te tonen."(p. 153; RK, deel 22, p. 157)

Zoals hier wordt gezegd, is het in feite *de Heilige Profeet die superioriteit bezit over Jezus*, omdat hij met de laatste en volmaakte godsdienst kwam en hij met een missie voor de hele mensheid was gezonden. Hazrat Mirza sahib verspreidt en predikt deze

superieure, universele leringen van de Heilige Profeet om de hervorming van de wereld teweeg te brengen. En deze hervorming is een taak die Jezus niet zou kunnen uitvoeren als hij weer terug zou komen op deze wereld (als hij in mijn plaats zou zijn), omdat hij met een leer was gezonden die beperkt was tot een specifiek volk en voor een specifieke tijd. De superioriteit van de Beloofde Messias is *niet vanwege zichzelf omdat hij een profeet is*, maar is slechts een representatie van superioriteit van de Heilige Profeet Mohammed over Jezus. De woorden 'een profeet worden genoemd' zijn ook hier metaforisch bedoeld zoals hij zelf duidelijk maakt in ditzelfde boek *Haqiqat-ul-Wahy*.

In zijn boek *Tuhfah Golarwiya*, waarin de Beloofde Messias hazrat Abu Bakr vergelijkt met de profeet Joshua (wat we eerder hebben aangehaald), vergelijkt hij ook de storm in de rivier de Jordaan, die Joshua samen met zijn leger onder ogen moest zien, met de storm van rebellie en afvalligheid die hazrat Abu Bakr onder ogen moest zien. Hij schrijft:

“Met een storm als deze [van Joshua], zelfs een die heviger was dan die, werd hazrat Abu Bakr geconfronteerd met al zijn metgezellen die bestonden uit honderdduizend man. ... Deze storm was veel erger dan de storm van water die Joshua onder ogen moest zien. ... Deze storm was niet minder dan de storm van Joshua, hij was in feite van grotere omvang. Net zoals het woord van God kracht gaf aan Joshua ... zo ontving hazrat Abu Bakr kracht van God ten tijde van de storm van rebellie.” (p. 59–60; *RK*, deel 17, p. 187–188)

Dit is een voorbeeld van een niet-profeet, hazrat Abu Bakr, die een profeet, Joshua, *overtrof*, omdat hij een veel groter obstakel onder ogen zag en bedwong. Op dezelfde wijze overtrof hazrat Mirza Ghulam Ahmad, die de gelijkenis was van Jezus en een niet-profeet was, Jezus in de reikwijdte van zijn hervormingswerk. En hij ontving van God extra kracht die hij nodig had om die missie uit te voeren, een kracht die Jezus niet nodig had vanwege zijn meer beperkte missie.

Aan een *wali* (heilige) worden tekenen geschonken net als aan een *nabi*

In een ander boek vermeldt de Beloofde Messias het volgende bezwaar en geeft daar antwoord op:

"Jezus kwam als een *nabi* van Allah om te getuigen van de waarheid van de Thora. In vergelijking met hem, welke waarde heeft uw getuigenis [ter

ondersteuning van de islam]? Ook in dit geval zou er een *nabi* nodig moeten zijn om opnieuw te getuigen van de waarheid.”

— *Ayyam-us-Sulh*, p. 74; RK, deel 14, p. 308

De Beloofde Messias begint zijn antwoord als volgt:

"Het antwoord is dat in de islam de deur van dat profeetschap, dat zijn eigen autoriteit inneemt, gesloten is. Allah zegt: 'Hij is de Boodschapper van Allah en de *Khatam-un-nabiyyin*,' en het komt voor in de hadies: 'Er is geen *nabi* na mij.' Daarbij komt dat de dood van Jezus bewezen is vanuit duidelijke teksten, dus er is geen hoop op zijn terugkeer naar de wereld. En als er een zekere *nabi*, een nieuwe of een vroegere, zou komen dan kan onze heilige profeet Mohammed niet meer de *Khatam-ul-Anbiya* blijven. Echter, de deur van openbaring aan heiligen (*wahy wilayat*) en Goddelijke communicatie is niet gesloten.”

— *Ayyam-us-Sulh*, p. 74; RK, deel 14, p. 308-309

Hij vervolgt met:

"Aangezien het doel slechts is om te getuigen van de waarheid van de ware religie door middel van tekenen, de tekenen die door zijn God gezonden, hetzij via een *nabi* hetzij via een *wali*, zijn van dezelfde orde, omdat de Zender hetzelfde is. Het is volslagen onwetendheid en dwaasheid om te denken dat als God goddelijke hulp stuurt via en door een *nabi*, dan is dat groter in macht en grandeur, maar als het via een *wali* wordt gestuurd dan is het minder in macht en grandeur. ... Men erkent dat het wonder van een *wali* het wonder van de profeet is die hij volgt, dus als dit het geval is, dan toont met geen eerlijkheid als men onderscheid maakt tussen de wonderen.”

— *Ayyam-us-Sulh*, p. 74; RK, deel 14, p. 309

Aangezien de grandeur van een teken niet afhankelijk is van de vraag of het is getoond wordt door een *wali* of door een *nabi*, betekent dit dat wanneer hazrat Mirza sahib spreekt van grote, ongekende tekenen die hij heeft getoond, *die hem boven Jezus doet uitstijgen* (zoals hij doet in het gedeelte van waaruit onze Qadiani criticus zijn citaat heeft aangehaald), maakt dit hem niet tot een *nabi*. Zoals hij hier zegt, zijn deze in werkelijkheid de wonderen van de Heilige Profeet Mohammed.

Citaat van *Haqiqat-ul-wahy* in het licht van een ander boek

Hieronder vervolgen we met het laatste citaat uit *Ayyam-us-Sulh*, omdat het duidelijk toont de aanspraak van hazrat Mirza sahib laat zien:

"Afgezien hiervan, is het op basis van authentieke Hadies ook vastgesteld dat een *muhaddas* ook, net als profeten en boodschappers (*nabi, rasul*), behoort tot degenen die door God zijn gezonden. Lees en denk na over de woorden in Bukhari: 'En Wij zonden geen *rasul* en geen *nabi*, en geen *muhaddas* maar ...' Een andere hadies zegt: 'De *ulama* van mijn *umma* zijn als de profeten van de Israëlieten.' De soefi's hebben door middel van hun visioenen van de Heilige Profeet Mohammed bevestigd gekregen dat dit verslag authentiek is. Men moet er ook aan denken dat in Sahih Muslim het woord *nabi* voorkomt met betrekking tot de Beloofde Messias, dat wil zeggen, metaforisch en figuurlijk. Het is om deze reden dat in *Barahin Ahmadiyya* zulke woorden over mij door God Zelf voorkomen. Bijvoorbeeld ... In deze openbaring word ik *rasul* en *nabi* genoemd. Dus wanneer een persoon deze namen heeft gekregen van God Zelf, dan is het het toppunt van brutaliteit om hem als een gewoon lid van de massa te zien. De getuigenissen van de tekenen van God zijn nooit zwak, of deze tekenen nu worden getoond via een *nabi* of via een *muhaddas*. Het feit is dat het profeetschap van onze heilige profeet Mohammed zelf, en de goedgunstigheid (*faiz*) van hem, door een persoon voort te brengen die een manifestatie daarvan is, getuigt van zijn eigen waarheid. De *wali* verkrijgt deze namen gratis. In werkelijkheid ontvangt de *wali* die getuigt [van de waarheid van de Heilige Profeet] een opluistering van de Heilige Profeet, en het is niet de Heilige Profeet die wordt opgeluisterd door de *wali*."

— *Ayyam-us-Sulh*, p. 74-75; RK, deel 14, p. 309-310

Vergelijk de laatste zinnen van het bovenstaande citaat maar met enkele passages uit *Haqiqat-ul-wahy* die op precies dezelfde pagina voorkomen van waar onze Qadiani critici hun citaten hebben gepresenteerd. Daar schrijft hij:

"*Zilli* profeetschap, wat betekent het ontvangen van openbaring alleen door de goedgunstigheid (*faiz*) van de Heilige Profeet, zal tot de Dag des Oordeels blijven bestaan ... tot de Dag des Oordeels zullen de deuren van goddelijke communicatie en openbaring open blijven."

— *Haqiqat-ul-wahy*, p. 28, RK, deel 22, p. 30)

"Mijn aanspraak is slechts dat ik van de ene kant een *ummati* ben en van de andere kant ben ik, als gevolg van de goedgunstigheid (*faiz*) van het profeetschap van de heilige profeet Mohammed, een *nabi*, en met *nabi* wordt slechts bedoeld dat ik het privilege ontvang van overvloedige communicatie en openbaring van God".

— *Haqiqat-ul-wahy*, p. 390, RK, deel 22, p. 406

Terwijl hij in *Ayyam-us-Sulh*, in het bovenstaande citaat de woorden schrijft:

"Echter, de deur van openbaring aan heiligen (*wahy wilayat*) en Goddelijke communicatie is niet gesloten. ... het profeetschap van onze heilige profeet Mohammed zelf, en de goedgunstigheid (*faiz*) van hem, door een persoon voort te brengen die een manifestatie daarvan is, getuigt van zijn eigen waarheid. De wali verkrijgt deze namen gratis."

De goedgunstigheid van de heilige profeet Mohammed brengt dus een *wali* voort.

In *Haqiqat-ul-wahy* schrijft hij:

"... zijn geestelijke concentratie is in staat een profeet te modelleren. Deze heilige kracht is aan geen enkele andere Profeet gegeven. Dit is precies de betekenis van de hadies: 'de *ulama* van mijn *umma* zullen als de profeten van de Israëlieten zijn'."

— *Haqiqat-ul-Wahy*, p. 97, voetnoot; RK, deel 22, p. 100)

In *Ayyam-us-Sulh*, in het bovenstaande citaat, wordt dit 'modelleren van een profeet' omschreven als:

"Een andere hadies zegt: 'de *ulama* van mijn *umma* zullen als de profeten van de Israëlieten zijn'. het profeetschap van onze heilige profeet Mohammed zelf, en de goedgunstigheid (*faiz*) van hem, door een persoon voort te brengen die een manifestatie daarvan is, getuigt van zijn eigen waarheid. De *wali* verkrijgt deze namen gratis. In werkelijkheid ontvangt de *wali* die getuigt [van de waarheid van de Heilige Profeet] een opluistering van de Heilige Profeet, en het is niet de Heilige Profeet die wordt opgeluisterd door de *wali*."

Het 'modelleren van een profeet' duidt dus het voortbrengen van *auliya* aan.

Conclusie

Onze Qadiani critici beweren dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad in zijn boek *Haqiqat-ul-wahy* beweert een profeet en boodschapper (*nabi* en *rasul*) te zijn, die boven en buiten de categorie van de *auliya* en *mudjaddids* van de moslim *Umma* uitsteekt. We hebben hun bewering hier weerlegd door aan te tonen dat hazrat Mirza Ghulam Ahmad in dit zelfde boek duidelijk zijn opvattingen heeft geuit, dat het een fundamentele leerstelling van de islam is dat er geen profeet meer kan komen na de heilige profeet Mohammed, en verder dat zijn aanspraak ook in dit boek een *mudjaddid*, *muhaddas* en *wali* of een hervormer en goddelijk geïnspireerde heilige van de islam te zijn, die geen profeet is. Ten aanzien van de citaten die onze Qadiani critici hebben gepresenteerd, hebben we aangetoond dat het gebruik van de woorden profeet of boodschapper voor de Beloofde Messias in die citaten in een metaforische of taalkundige zin is, de zin waarin deze termen zijn toegepast op de heiligen en hervormers die onder de moslims zijn verschenen. De Beloofde Messias erkent dat de vroegere vooraanstaande persoonlijkheden in de islamitische *Umma* dezelfde goddelijke ervaring en verbondenheid met God hadden bereikt zoals hij zelf heeft bereikt, en dat inderdaad de vooraanstaande Metgezellen van de Heilige Profeet, met name hazrat Abu Bakr en hazrat Umar, bepaalde voortreffelijkheden bezaten die een moslim na de tijd van de Heilige Profeet Mohammed niet meer kan verkrijgen.

The prophecy about Muhammadi Begum, Dr. Zahid Aziz

Vertaald door Reza Ghafoerkhan

Uitgave: Islam_{LAB}

Website versie: www.moslim.org